

ΜΙΚΡΟΙ

ΦΑΝΤΟΜΑΣ

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Τό πτώμα
ένός ζωτταού

AP
6

ΚΟΥΚ-
ΕΚΗΣ

ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ: Η ΛΕΞΙΣ ΗΡΘΑΣ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΛΛΗΝΑΣ

ΑΡΙΘ.

6

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΕΣ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΠΛΟΚΗΣ, ΔΡΑΣΕΩΣ, ΑΓΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΑΡΧ.

2

Ξαφνικά ή μισάνοικτη πόρτα της καταπακτής ανοίγει από μια δυνατή κλωτσιά. Στο κατώφλι της παρουσιάζεται ένας τύπος κακοποιού με χοντρά μουστάκια και μούσι. Προτείνει το πιστόλι του στους τρεις ψευδοαστυνομικούς.

ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΕΝΟΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ
«ΝΕΟΥ ΜΕΤΑΛΛΟΥ»

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΥ

Ὁ σασιστής κακούργος, ἀλ-

λά καὶ μεγαλοφυῆς Ἐπιστήμονας Ντάβ Χάρμαν δὲν ζή

πιά. (*)

Τρεις κατάσκοποι, μεταμφιεσμένοι σε αστυνομικούς, καταφέρνουν να ξεγελάσουν τον Άρη και να τον παρασύρουν σε μία απόμερη μυστηριώδη δίλλια στα περίχωρα του Σικάγου.

Έκει κτυπώντας τον αλύπητα μ' έναν βούρδουλα, ζητάνε να τους αποκαλύψει το πολύτιμο μυστικό της κατασκευής του «Νέου Μετάλλου». Το πολύτιμο αυτό μέταλλο, που λόγω της καταπληκτικής αντοχής του θα είχε πολλαπλές χρησιμοποίησεις — κυρίως πολεμικές — το έφευρε ο μεγαλοφυής επιστήμονας Ντάβ Χαρμαν, που δεν ζούσε πιά!

Ο περήφανος κι αδέλσιastos Άρης, αρνιέται ν' αποκαλύψει το μυστικό που ξέρε, λέγοντας στους βασανιστές τους :

— "Όχι! Το Κράτος που θ' άποκτήσει το μεγάλο αυτό μυστικό, θα μπορέσει εύκολα να καταστρέψει όλα τ' άλλα κράτη! Έκατομμύρια άθωα θύματα θα πέσουν. Κ' εγώ δεν θέλω να είμαι ο αίτιος μιας τέτοιας τρομακτικής καταστροφής...

.....

Η Δανάη και ο Φαντεκέρ με όδηγό τους τον Πιτσικόκο — το μικρό τετραπέρατο πιθηκάκι του Φαντεκέρ — φθάνουν μεσάνυχτα στην ερημική δίλλια που ξέρουμε. Κάνουν διάρρηξη

στη σιδερένια πόρτα του υπογείου. Και κατεβαίνουν άθόρυβα σε μία πολύ βαθειά κατακόμβη. Έκει που βασανίζεται ο Άρης για ν' αποκαλύψει το μυστικό του.

Όμως, από ένα φτέρνισμα του Φαντεκέρ, οι τρεις μυστηριώδεις κατάσκοποι με τις στολές των αστυνομικών, αντιλαμβάνονται την παρουσία τους.

Έτσι, τους μπάζουν κι αυτούς μέσα στη φοβερή κατακόμβη. Και τους δένουν χειροπόδαρα!

Υστερα, ο μεγαλείτερος άπ' τους, διατάζει να φέρουν τούβλα, άμμο, τσιμέντο και νερό. Και στριμώχνοντάς τους σε μία γωνιά της υπόγειας αίθουσας, αρχίζουν να κάνουν κάτι φρικτό κι άπαίσιο.

Μα κτίζουν δηλαδή μπροστά τους έναν γερό τοίχο, θάβοντάς τους ζωντανούς.

Οι κακούργοι όμως δεν θέλουν να θρούν τα θύματά τους γρήγορο τέλος. Ο θάνατός τους πρέπει να είναι άργός, φρικτός, μαρτυρικός. Ίσως έτσι να δρθ τον καιρό ο Άρης να μετανοιώσει. Να όλομογήσει το πολυπόθητο μυστικό του «Νέου Μετάλλου».

Γι' αυτό και δεν κλείνουν εντελώς τον τοίχο μπροστά στον τραγικό ζωντανό τάφο τους. Άφήνουν στο ντουβάρι μία πολύ μικρή στρογγυλή τρύπα. Ίσια να παίρνουν ανάσα και ν' ακούγονται οι φωνές τους...

Έκει, μέσα στο κενotáφειο αυτό, τα τρία ήρωικά Παιδιά, θα σήσουν άργά από τη δίψα,

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος άρ. 5.

την πείνα και τὸ σκοτάδι. Καμμία δύναμι δὲν θὰ μπορούσε νὰ τοὺς σώσει ἀπ' ἐκεῖ. Ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ τὴν ὁμολογία τοῦ Ἄρη.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς μυστηριώδεις κατασκόπους κολλάει τώρα τὸ μάτι του στὸ μικρὸ στρογγυλὸ ἄνοιγμα τοῦ ντουβαριού πού χτίστηκε. Θέλει νὰ ἴδῃ πὼς βρίσκοντα μέσα τὰ τρία θύματά τους.

Ὅμως τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ παράξενου αὐτοῦ τάφου εἶναι θεοσκοτεινὸ. Εἶναι ἀδύνατο νὰ

διακρίνῃ τί γίνεται στὸ ἐσωτερικὸ του.

Ἔτσι, βγάζει ἀπὸ τὴν τρύπα τὸ μάτι καὶ βάζει τὸ αὐτί του. Ἀκούει τώρα καθαρὰ τὴ Δανάη νὰ μιλά στὸν Ἄρη. Μὰ τὸ παράξενο εἶναι πὼς ὁ μικρὸς Φαντομάς δὲν τῆς ἀποκρίνεται. Οὔτε λέξι δὲν δογίνει ἀπὸ τὸ στόμα του...

Ἡ ὁμορφὴ Κοπέλλα τοῦ λέει μὲ ἀναφυλλητά.

— Μὰ δὲν βλέπης λοιπόν, καλέ μου Ἄρη, πὼς ἀπ' ἐδῶ μέσα πού μάς κτίσανε, δὲν θὰ

Ὁ Ἄγνωστος σφίγγει μὲ λύσσα τὴν ἀριστερὴ του γροθιά. Τὴν τινάζει μὲ ἀφάνταστη ὁρμή στὸ πρόσωπο τοῦ ψευδοαστυνομικοῦ. Ἐνα πονεμένο βογγητὸ ἀκούγεται ;
— ὦωωωωχχχ!..

βγοῦμε ποτέ; Ἀλλὰ κι ἂν βγοῦμε, δὲν θὰ βγοῦμε ζωντανοί; Πέσ' λοιπὸν στοὺς ἀνθρώπους τὸ μυστικὸ τοῦ «Νέου Μετάλλου»; Θέλεις δηλαδὴ νὰ χάσουμε τὴ ζωὴ μας γιὰ τὸ καταραμένο αὐτὸ μυστικὸ ἐνὸς πεθαμένου πιά κακοῦργου;

Ὁ Ἄρης δὲν ἀποκρίνεται.

— Γιατὶ δὲν ἀποντᾶς; τὸν ρωτᾷ. Σίγουρα θὰ βρίσκης πὼς εἶνα σωστὰ τὰ λόγια μου. Μὰ ὁ ἐγωϊσμός, ἡ ξεροκεφαλιά καὶ τὸ πείσμα, δὲν σ' ἀφήνουν νὰ ὑποχωρήσης. Νὰ κάνης αὐτὸ ποὺ πρέπει... Κράτα λοιπὸν κλειστὸ τὸ στόμα σου καὶ θὰ προκόψουμε! Φαντάζομαι πὼς θὰ εὐχαριστηθῇς πολὺ ὅταν, ὅστερ' ἀπὸ μερικὲς μέρες, θὰ με ἀκούσης ἐδῶ στὸ σκοτάδι νὰ ξεψυχᾶω τόσο ἄδικα, πάνω στὰ ὄμορφα νειάτα τῆς ζωῆς μου! Σὲ ρωτᾶω λοιπὸν γιὰ τελευταία φορὰ :

— Θὰ τοὺς πῆς τὸ μυστικὸ τοῦ μετάλλου, γιὰ νὰ γκρεμίσουν ἀμέσως τὸν τοῖχο καὶ νὰ λευθερωθοῦμε ;

Ὁ Ἄρης καὶ πάλι δὲν ἀποκρίνεται...

Τῆς ἀποκρίνεται ὅμως γιὰ λογαριασμό του ὁ Φαντεκέξ.

— Ἔλα, μωρὲ Ὁμορφοκούκλα! Ἄσε τὸ Παιδί νὰ κάνη ὅτι γουστάρει... Κουμάντο στὴ γλώσσα του θὰ κάνης τοῦ λόγου σου; Ἀφοῦ δὲν θέλει νὰ πῇ τὸ μυστικὸ, ἄς μὴ τὸ πῇ... Κ' ἐμεῖς βέβαια θὰ πεθάνουμε, μὰ κι αὐτὸς θὰ τὰ κακάρωσῃ! Ὅλοι ἐκ... κακάρωσας θὰ πᾶμε! Κακάρωτοί, ποὺ λένε...

— Ὁραῖα! Ἄς πεθάνουμε! ξαναλέει ἡ Δανάη. Ὅμως ἐκεῖ-

νο ποὺ μ' ἐκνευρίζει ἐμένα, εἶναι ποὺ δὲν μιλάει...

Καὶ συνεχίζει παρακλητικά :

— Ἔλα, Ἄρη μου! Πέσ' μου πὼς τὸ σωστὸ εἶναι νὰ πῆς τὸ μυστικὸ τοῦ Χάρμαν. Πέσ' μου πὼς ἔχω δίκιο, κι ἄς μείνουμε ἐδῶ νὰ πεθάνω. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει. Αὐτὴ ἡ σιωπὴ σου πολὺ μοῦ δίνει στὰ νεῦρα !

Ὁ Φαντεκέξ — ἡ ὁ Τζωννιτζὼν ὅπως εἶναι τὸ πραγματικὸ του ὄνομα — τῆς ἐξηγεῖ :

— Τί νὰ σοῦ πῇ, μωρὴ Δανάη; Τὸν ρωτᾶς ἂν ἔχη μούτρα νὰ μιλήσῃ; Ἐμεῖς παίξαμε κορῶνα - γράμματα τῇ ζωῇ μας γιὰ νὰρθοῦμε νὰ τὸν σώσουμε. Κι αὐτὸς μᾶς θυσιάζει γιὰ τὸ μυστικὸ ἐνὸς τρελλομακαρίτη. Ποῦ, στὸ κάτω — κάτω τῆς γραφῆς, οὔτε ξέρουμε κι ἂν τὸ μέταλλο αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ πρέπει. Μπορεῖ νὰ ναι καὶ καμμιά... μπουρδα ! Ἔτσι Μικροφαντομά; Σωστὰ δὲν μιλάω;

Μὰ ὁ Ἄρης καὶ πάλι δὲν ἀποκρίνεται.

— Ἐπὶ τέλους! τοῦ φωνάζει ἡ Δανάη. Κουφάθηκες ἡ τὸν κουφὸ θέλεις νὰ μοῦ παραστήσης;

Κ' ἔξω φρενῶν τὸν ἀπειλεῖ :

— Μίλα λοιπόν, γιατί θὰ σὲ πνίξω!

Ὅμως καὶ πάλι τὸ παράξενο Ἑλληνόπουλο δὲν ἀποκρίνεται.

Καὶ τὸ ὀξύθυμο Κορίτσι χύνεται πάνω του :

Ἔ, νὰ πεισματάρη, γιὰ νὰ μάθῃς! Νά... νά... νά... νά !

Ὁ Κατάσκοπος ποὺ βρῖσκε-

ται απ' έξω με τὸ αὐτὶ τοῦ κολλημένο στὴ μικρὴ στρογγυλὴ τρύπα τοῦ φρεσκοκτισμένου ντουβαριού, ἀκούει τώρα δυνατό κτυπήματα πάνω σὲ ἀνθρώπινο κεφάλι.

— Νά... νά... νά!

Ὅμως ἀκούει καὶ τὸν Φαντεξὺ πού ἐπεμβαίνει καὶ τὴν συγκρατεῖ :

— Στάσου, μωρέ! Ἐσὺ θὰ τὸν σκοτώσης. Μὲ τὸ ζόρι θὰ τὸν κάνης νὰ μιλήσῃ; Μπορεῖ νὰ ἔχη πάθῃ... γλωσσοδέτη ὁ ἀνθρώπος! Νὰ τοῦ δώσουμε νὰ φάῃ γλυστρίδα. Γιὰ νὰ τοῦ φέρῃ... εὐκοιλιότητα τῆς γλώσσας!

Πολὺ παράξενο ἀλήθεια! Τόσα δυνατό κτυπήματα στὸ κεφάλι δέχτηκε ὁ Ἄρης. Κι ὅμως τσιμουδιὰ πάλι. Οὔτε κιχ δὲν βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα του!

Οἱ ἄλλοι δύο Κατάσκοποι ρωτᾶνε σιγὰ τὸν συνάδελφό τους πού κρυφακούει :

— Τί γίνεται μέσα; Σπάσανε τὰ νεύρα τοῦ «Μικροῦ»; Θὰ ὁμολογήσῃ;

Ἐκεῖνος ἀποτραβιέται ἀπὸ τὴν τρύπα. Τοὺς ἀποκρίνεται σιγὰ κι αὐτός :

— Δὲν βαρεῖσαι... Γερά νεύρα ἔχει τὸ παληόπαιδο! Κ' οἱ δύο συντρόφοι του — ἡ Κοπέλλα κ' ὁ ἄλλος — προσπαθοῦν νὰ τὸν καταφέρουνε. Μὰ δὲν καταδέχεται οὔτε νὰ τοὺς μιλήσῃ. Λέξι δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του. Εἶναι φαίνεται ἀποφασισμένος νὰ πεθάνῃ παρὰ νὰ 'πῇ τὸ μυστικὸ πού ζητάμε!

Ὅμως νά: Πρὶν περάσουν λίγες στιγμές, ἡ πόρτα τῆς

Κατακόμβης, ἀνοίγει ξαφνικὰ, σὰν ἀπὸ μιὰ γερὴ κι ἀπότομη κλωτσιά!

Ἐνὼ ταυτόχρονα μιὰ βαρεὶα κ' ἐπιτακτικὴ φωνὴ φθάνει στ' αὐτιά τῶν τριῶν Κατασκόπων:

— Σταθῆτε!

Καὶ προσθέτει ἀμέσως ἄγρια :

— Ψηλὰ τὰ χέρια!

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ «ΣΩΤΗΡΑΣ»

Ἐνας παράξενος τύπος κακοποιοῦ ἔχει παρουσιασθῇ. Προτείνει πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῶν τριῶν κατασκόπων ἕνα πολυσφαίρο πλακὲ πιστόλι :

— Ψηλὰ τὰ χέρια γιατί πυροβολῶ!

Ἐκεῖνοι σηκώνουν, σχεδὸν ταυτόχρονα τὰ χέρια τους.

Ὁ ἄγνωστος δὲν φορεῖ μάσκα. Ἐχει ἀκάλυπτο τὸ πρόσωπό του. Φαίνεται ὡς σαράντα χρόνων ἄνδρας, μετρίου ἀναστήματος. Ἐχει χοντρά μουστάκια πού οἱ ἄκρες του κατευθύνονται πρὸς τὰ κάτω. Κ' ἕνα μικρὸ ὑπογένειο πού καλύπτει μονάχα τὸ σαγόνι του... Τὰ δάκτυλα καὶ τῶν δυὸ του χεριῶν εἶναι καταματωμένα στὶς ἄκρες τους...

Φαίνεται ἔξυπνος καὶ τολμηρὸς ἀνθρώπος. Τύπος τοῦ ὑπόκοσμου πού ξέρει καλὰ τὴ δουλειά του.

Καὶ νά: Διατάζει τώρα τοὺς τρεῖς Κατάσκοπους μὲ τὶς ἀστυνομικὲς στολές, πού στέκονται μὲ σηκωμένα τὰ χέρια :

— Κάν'τε ἀμέσως μεταβολή! Γυρίστε μου τὶς πλάτες

σας...

Οἱ τρεῖς Ἄνδρες ἐκτελοῦν ὑπάκουα κι αὐτὴ τὴ διαταγὴ του. Γυρίζουν καὶ μὲ σηκωμένα ψηλὰ τὰ χέρια, κυττάζουν πρὸς τὸν ἀντικρινὸ τοῖχο.

Ὁ παράξενος Ἄγνωστος μὲ τὸ χοντρὸ μουστάκι καὶ τὸ γένι, τοὺς δίνει τώρα τρίτη διαταγὴ :

— Ὁ πρῶτος ἀριστερὰ ἀπ' τοὺς τρεῖς σας νὰ κατεβάσῃ μονάχα τὸ δεξί του χέρι. Νὰ βγάλῃ τὸ πιστόλι του καὶ νὰ μοῦ τὸ πετάξῃ πρὸς τὰ πίσω, χωρὶς νὰ κουνηθῇ καθόλου ἀπὸ τὴ θέσι του...

Ἔτσι καὶ γίνεται. Ὁ Κατάσκοπος κατεβάζει τὸ δεξί χέρι, βγάζει ἀπὸ τὴν πίσω τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του ἓνα πολυσφαιρο πλακὲ πιστόλι. Τὸ πετάει πίσω. Πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἄγνωστου. Κι ἀμέσως ξανασηκώνει τὸ χέρι του ψηλά...

Ἐκεῖνος παίρνει, ἀπὸ κάτω, τ' ὄπλο. Τὸ ρίχνει στὴν τσέπη του. Καὶ διατάζει πάλι :

— Ὁ μεσαῖος τώρα ! Κάνε κ' ἐσύ ὅ,τι ἔκανε ὁ ἀριστερός σου...

Ὅμως σὰν κάτι νὰ θυμῆθηκε, ἀλλάζει ἀμέσως γνώμη.

— Ἐσύ ὄχι! τοῦ φωνάζει. Μείνε μὲ τὰ χέρια ψηλά. Ἄσε τὸ πιστόλι σου ἐκεῖ πού βρισκεται...

Καὶ διατάζει γιὰ τρίτη φορά :

— Τώρα ὁ τελευταῖος δεξιὰ ! Ἐμπρὸς λοιπόν : Κάνε γρήγορα ὅ,τι ἔκανε ὁ πρῶτος...

Ἐκεῖνος κατεβάζει ἀργὰ τὸ δεξί του χέρι. Τραβάει τὸ πλακὲ πιστόλι του. Καὶ κἀνον-

τας μιὰ ἀφάνταστα γρήγορη μεταβολή, πυροβολεῖ τὸν Ἄγνωστο ! Δυνατὴ ἐκπυρσοκρότησις ἀντηχεῖ. Ὅμως ἀμέσως — σχεδὸν ταυτόχρονα — καὶ δεῦτερος πυροβολισμὸς ἐπακολουθεῖ. Αὐτὴ τὴ φορά ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Κακοποιοῦ μὲ τὸ ἐπίσης πλακὲ καὶ πολυσφαιρο πιστόλι !

Αὐτὸ ἦταν : Ἡ πρώτη σφαῖρα τοῦ Κατάσκοπου θρῖσκει τὸν Ἄγνωστο ψηλὰ στὸ ἀριστερό του πόδι. Περνάει, πέρα γιὰ πέρα, τὴ σάρκα του. Χωρὶς νὰ πειράξῃ καθόλου τὸ κόκκαλο τοῦ μηροῦ.

Ὅμως τὸ δικό του βλήμμα δὲν χάνει καθόλου τὸ στοχοῦ του : Κτυπάει τὸν τρίτο κατάσκοπο στὸν δεξί του ὤμο. Τοῦ ἀχρηστεύει τ' ὀπισθιὸν χέρι. Τὸ περιστροφὸ ξεφεύγει ἀπὸ τὴν παλάμη του. Πέφτει κάτω μὲ βαρὺ γδούπο.

Ὁ Ἄγνωστος τὸ σηκώνει κι αὐτό. Τὸ ρίχνει, ὅπως καὶ τὸ ἄλλο, στὴν τσέπη του.

Ἀμέσως πλησιάζει τὸν τρίτο Κατάσκοπο μὲ τὸ σπασμένο χέρι. Ὁ ἄμοιρος ἔχει ἀπομείνει ἀκίνητος. Τὸν ἀτενίζει μὲ δέος.

— Δὲν εἶμαι ἀπὸ 'κείνους πού μπορεῖ κανεὶς νὰ παρακούσῃ τίς διαταγὰς μου.

Ἔτσι, σφίγγει ἀμέσως τὴν ἀριστερή του γροθιά. Καὶ τὴν τινάζει μὲ ἀφάνταστη δρμὴ στὸ πρόσωπό του. Ἐνα πονεμένο βόγγητὸ ἀκούγεται :

— Ὡωωωωχχ !

Καὶ ὁ ὕπουλος Κατάσκοπος ἀνατρέπεται. Σωριάζεται κάτω ἀνάσκελα. Μένει ἀναίσθη-

Ἡ Δανάη καὶ ὁ Φαντεκεῆς ἀρπάζουν ἀπὸ κάτω τὰ ἴδια
σχοινιά. Δένουν χειροπόδαρα τοὺς δύο δημίους τους. Ὁ
Ἄγνωστος κακοποιός, μὲ τὰ χοντρά μουστάκια, τοὺς ἔχει
καθηλώσει ἀκίνητους μὲ τὸ πιστόλι του...

τος !

— Χμμ! μουρμουρίζει ὁ Ἄγνωστος μὲ τὰ μουστάκια. Καλύτερα ἔτσι. Γιὰ νὰ μὴ νοιώθῃς τοὺς πόνους τοῦ χεριοῦ σου, τούλάχιστον...

Κι ἀμέσως, διατάζοντας τοὺς ἄλλους δυο, ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ στέκουν γυρισμένοι καὶ μὲ τὰ χέρια τους ψηλά.

— Ἐμπρὸς τώρα ἐσεῖς : Γκρεμίστε γρήγορα τὸ ντουβάρι ποὺ χτίσατε... Γρήγορα εἴπα !

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ

Οἱ δυο Κατάσκοποι, ποὺ πρὶν λίγο ἔκτισαν τὸν τοῖχο, θάβοντας ζωντανούς τοὺς δυο Νέους καὶ τὴν Κοπέλλα ἀρχίζουν τώρα, μὲ τὰ ἴδια ἐργαλεῖα, νὰ τὸν γκρεμίζουν...

— Γρήγορα σκυλιά! τοὺς φωνάζει ἄγρια ὁ ἄγνωστος σωτήρας. Ἄν ἔχουν πάθῃ τίποτα τὰ τρία Παιδιά, θὰ ξοδέψω πάνω στὰ τομάρια σας τὶς δώδεκα σφαῖρες τοῦ πιστολιοῦ μου!

“Εξη στὸν καθένα! Κι ἂν δὲν σὰς φτάνουνε, ἔχω καὶ τὶς γροθιές μου. Αὐτὲς εἶναι πολὺ πιὸ χειρότερες!

Καὶ νά: Πρὶν περάσουν λίγες στιγμές, τὸ φρεσκοκτισμένο ντουβάρι ἔχει σωριαστῇ κάτω σὲ τούβλα καὶ λάσπες!

“Ο τάφος ποὺ εἶχε κλείσει ζωντανούς τοὺς ἥρωές μας, δὲν ὑπάρχει πιά...

“Ὁμως τί παράξενο :

Μέσα σ’ αὐτὸν δὲν βρίσκονται τώρα παρὰ μονάχα οἱ δυὸ ἀπὸ τρῆς: Ἡ Δανάη καὶ ὁ Φαντεκέξ. “Ο “Αρης δὲν ὑπάρχει πουθενά. “Εχει γίνει ἄφαντος.

“Ο κοντόχοντρος Κεφάλας καὶ ἡ ὁμορφὴ μελαχροινὴ Κοπέλλα — δεμένοι καθὼς εἶναι — κάθονται κάτω ὁ ἕνας πλάι στὸν ἄλλον. Μὰ πολὺ — πολὺ κοντά. Μὲ τὶς ράχες τοὺς ἀκουμπισμένες στὸν ἀντικρινὸ τοῖχο.

“Ο ἄγνωστος Σωτήρας δὲν δεῖχνη καθόλου νὰ παραξηνεύεται γι’ αὐτό.

“Αντίθετα οἱ δυὸ Κατάσκοποι ποὺ γκρέμισαν τὸ ντουβάρι, ἔχουν μείνει κεραυνόπληκτοι. Στέκουν ἀκίνητοι κυττάζοντας χαμένα τὰ δυὸ παιδιὰ ποὺ ἔπρεπε νὰ ἦταν... τρία!

“Ὁμως ὁ “Ανθρωπος μὲ τὰ χοντρά μουστάκια, τοὺς κάνει γρήγορα νὰ συνέλθουν, μὲ μιὰ καινούρια διαταγὴ του :

— “Εμπρός! Τί τοὺς κυττάζετε σὺν χάρες; Λύστε τοὺς ἀμέσως, λοιπόν...

“Υπάκουα πάλι ἐκεῖνοι ἐκτελοῦν τὴ διαταγὴ του. Γονατίζουν μπροστὰ στὰ δύο παιδιὰ.

Καὶ λύνουν τὰ σχοινιά ποὺ κρατᾶνε γερὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τους...

Ἡ Δανάη κι ὁ Φαντεκέξ πετιῶνται ἀμέσως ὀρθοί. Καὶ ταυτόχρονα — λὲς κ’ ἦταν συνεννοημένοι — ἀρπάζουν ἀπὸ κάτω τὰ ἴδια τὰ σχοινιά. Δένουν αὐτοὶ τώρα, τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τῶν δημίων τους...

“Ὁμως στὸ σημεῖο τοῦ τοῖχου ποὺ ἀκουμπούσαν, πλάι — πλάι οἱ ράχες τους, ἀποκαλύπτεται τώρα ἕνα στενὸ ἄνοιγμα. Ἰσα ποὺ θὰ χωροῦσε μὲ δυσκολία νὰ περάσῃ ἀπὸ αὐτοὺς ἕνας κανονικὸς ἄνθρωπος.

Στὸ μεταξύ ὁ “Αγνωστος ξεκολλάει μὲ μιὰ κίνησι τοῦ μoustάκι του. Μὲ μιὰ δευτέρη : γένεια του. Καὶ μὲ τὴν τρίτη τραβάει ἀπὸ τὸ πρόσωπό του μιὰ λεπτὴ κολλημένη μεμβράνη. Αὐτὴ ποὺ ἀλοιώνει τὰ χαρακτηριστικά του. Ποὺ τὸν ἔκανε νὰ φαίνεται σὰν “Ανδρας σαράντα χρόνων!

Εἶναι ὁ “Αρης! “Ο μικρὸς Φαντομάς, ὅπως ἀσφαλῶς θὰ καταλάβατε.

— Πάμε παιδιὰ, λέει στὴ Δανάη καὶ τὸν Φαντεκέξ. Πρέπει νὰ φύγουμε γρήγορ’ ἀπὸ ἐδῶ μέσα! Αὐτοὺς τοὺς τρεῖς κατασκόπους τοὺς κανονίσαμε καλά. “Ὁμως σίγουρα θάχουν καὶ συνενόχους. Μπορεῖ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ φθάσουν ἐδῶ. Καὶ τότε θάχουμε κακὰ ξεμπερδέματα...

— Μὰ ἐσύ εἶσαι κυνηγμένος “Αρη! τοῦ κάνει ἀνήσυχη ἡ Κοπέλλα κυττάζοντας τὸ ματωμένο πόδι του.

— Δὲν εἶναι τίποτα! τῆς ἀ-

ποκρίνεται. Ἡ σφαίρα μὲ βρῆ-
κε μονάχα στὸ ψαχνό...

Κ' ἐπαναλαμβάνει :

— Πάμε εἰπα! Κάθε στι-
γμὴ ποὺ περνᾷ, μεγαλώνει
τὸν κίνδυνο γιὰ μᾶς!

Ἡ Δανάη καὶ ὁ Φαντεκὲς
τὸν ἀκολουθοῦν...

Καθὼς προχωροῦν ἡ Κοπέλλα
ρωτάει τὸν Κεφάλαι :

— Ὁ Πιτσικόκος σου; Ποῦ
εἶναι τὸ πιθηκάκι σου, Τζωνν-
τζών;

Ἐκεῖνος τῆς δείχνει μέσ'
ἀπὸ τὸ πουλόβερ καὶ κάτω ἀπὸ
τὴ μασχάλη του, κάτι ποὺ φου-
σκώνει κάπως :

— Νάτος! τῆς κάνει. Ἐδῶ
βρίσκεται ὁ σῶος κ' εὐλαβής!
Μονάχα ἂν πεθάνω ἐκὼ, θὰ πε-
θάνῃ κι ὁ Ντεντυμπόας μου!

.....

Ἐχουν προχωρήσει ἄρκετὰ
μέσα στοὺς ἀτέλειωτους ὑπό-
γειους διαδρόμους τῆς μυστη-
ριώδους βίλλας. Ὅταν ξαφνικὰ
κάτι φοβερὸ κι ἀναπάντεχο
συμβαίνει :

Η ΦΑΚΑ ΚΑΙ ΤΑ «ΠΟΝΤΙΚΙΑ»

Ὅμως ἄς ξαναγυρίσουμε
πρῶτα πίσω στὴν εὐρύχωρη
κατακόμβη. Ἐκεῖ ποὺ φεύγον-
τας ἀφήσαμε τοὺς τρεῖς Κατα-
σκόπους: Τοὺς δυὸ δεμένους
χεροπόδαρα. Τὸν τρίτον τραυ-
ματισμένον στὸν δεξιὸ ὤμο. Καὶ
ἀναίσθητον ἀπὸ τὴ γροθιά τοῦ
μεταμφιεσμένου σὲ κακοποιό,
Ἄρη!

Καὶ νά: Λίγο μετὰ τὴν ἀνα-

χώρησι τῶν τριῶν Παιδιῶν, ὁ
ἀναίσθητος Κατάσκοπος συνέρ-
χεται. Ἴσως καὶ ἀπὸ τοὺς ἀ-
βάστακτους πόνους τῆς πλη-
γῆς του.

Ρίχνει μιὰ ματιὰ στοὺς δυὸ
δεμένους συντρόφους του :

— Μιὰ στιγμὴ νὰ σηκωθῶ
καὶ θὰ σᾶς λύσω! τοὺς λέει.

— Ὅχι, τοῦ κἀνουν ἐκεῖνοι
μ' ἓνα στόμα. Μὴ χάνης τὸν πα-
λύτιμο καιρὸ σου μ' ἐμᾶς... Τὰ
Παιδιὰ φύγανε! Ὅμως ἀκόμα
δὲν ἔχουν φθάσῃ στὴν ἔξοδο
τοῦ ὑπόγειου... Πρόλαβε νὰ
τραβήξῃ τὸ μοχλὸ. Ἀλλοιῶς
θὰ μᾶς ξεφύγουν! Καὶ θάναί
πολὺ δύσκολο πιά νὰ τοὺς ξα-
ναβάλουμε στὸ χέρι!

Τὰ μάτια τοῦ Κατάσκοπου
ἀνοίγουν διὰ πλάτα :

— Ναί! τοὺς κάνει προσ-
παθώντας ν' ἀνασηκωθῇ. Ὅ-
μως δὲν τὰ καταφέρνει. Φαίνε-
ται πὼς εἶναι πολὺ ζαλισμένος
ἀκόμα...

Τέλος σέρνεται σὰν φίδι
πρὸς τὴν ἀπέναντι δεξιὰ ἄκρη
τῆς κατακόμβης. Κάπου ἐκεῖ
βρίσκεται ἓνας μικρὸς σιδερέ-
νιος μοχλός. Τὸν σπρώχνει δυ-
νατὰ καὶ μὲ τὰ δυὸ του πόδια.

Ἐνας παράξενος θόρυβος ἀ-
κούγεται γιὰ λίγες στιγμὲς.
Σὰ νὰ μπαῖνῃ σὲ κίνησι κα-
ποιος ἀόρατος μηχανισμός. Σὰ
νὰ γυρίζουν ρόδες μὲ γρανά-
ζια...

Στὸ μεταξὺ ὁ τραυματισμένος
μὰ λευθερός Κατάσκοπος ἔχει
συνέλθει ἄρκετὰ. Καὶ δὲν ἀρκεῖ
ν' ἀνασηκωθῇ...

Ἀμέσως προχωρεῖ στοὺς δυὸ
δεμένους συντρόφους του. Σκύ-
βει πλάι σ' ἓναν - ἓναν. Τοὺς

λύνει τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια !
 Ἐκεῖνοι πετιώνται ὀρθοί.
 Ἀπὸ ἓνα μικρὸ κρυφὸ ντουλα-
 πάκι τῆς ὑπόγειας αἴθουσας
 βγάζουν ὀξυζενέ, γάζες, ἰώδιο.
 Προσφέρουν τὶς πρῶτες βοήθειες
 στὸν κτυπημένον ὄμο του. Ὑ-
 στερα μ' ἓναν πλαῦ καὶ μακρὺν
 ἐπίδεσμο τοῦ δένου τοῦ χέρι ἔ-
 τσι ποῦ νὰ κρέμεται ἀπὸ τὸ
 λαιμό...

— Πᾶμε τώρα νὰ 'δοῦμε τὰ
 «ποντικᾶκια» μας, λένε, γελών-
 τας. Μᾶς ξέφυγαν ἢ πιάστηκαν
 στὴ φάκα...

Ο «ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ» ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

Ἄς ξαναγυρίσουμε πάλι
 κοντὰ στὰ τρία Παιδιά...

Τὰ εἶχαμε ἀφήσει νὰ φεύ-
 γουν προχωρώντας στὸ λαβύ-
 ρινο τῶν ὑπὸγειων σκοτεινῶν
 διαδρόμων τῆς μυστηριώδους
 βίλλας...

— Χά, χά, χά! κάνει χαζο-
 γελώντας ὁ Φαντεκέξ. Φίνα τοὺς
 τὴ σκάσαμε! Σὰν ἀγράμματοι
 τὴν πάθανε !

Ἡ Δανάη ἐξηγεῖ στὸ σύντρο-
 φό της :

— Δὲν μπορεῖς νὰ φαντα-
 στῇς Ἄρη, πόσο καλὰ, ἐγὼ κι
 ὁ Τζωννιζῶν, παίξαμε τὸ ρόλο
 ποῦ μᾶς ἀνάθεσε. Σοῦ μιλοῦ-
 σαμε τόσο φυσικὰ, λὲς καὶ
 βρισκόσουν μαζί μας μέσα στὸ
 σκοτεινὸ τάφο ποῦ μᾶς ἔκλει-
 σαν. Τοὺς ξεγελάσαμε μιὰ χα-
 ρά!

Συνεχίζει τώρα ὁ Φαντεκέξ:

— Τὸ γούστο ἦτονε ποῦ σὲ
 μιὰ στιγμή, ἡ Μικρὴ, χύθηκε τά-
 χος ἐπάνω σου κι ἄρχισε νὰ σὲ

χτυπά. Μ' ἄλλα λόγια — ἄ-
 φοῦ ἐσὺ τῶρες στρίφει — χτυ-
 ποῦσε ἐμένα. Εὐτυχῶς ποῦ ἡ
 κεφάλαι μου ἀντέχει. Ἀλλοιῶς
 θὰ θύμωνα καί...

— Οἱ με χτυποῦσες κ' ἐσὺ;
 ρωτᾷ ἡ Δανάη.

— Ὅχι, ἔρ' ἀδερφέ! Θέλω
 νὰ πῶ πῶς θὰ θύμωνα καί...
 θᾶτρωγα κι ἄλλες! Συνησιμέ-
 να τὰ χιόνια ἀπὸ δουνά! Χά,
 χά, χά!

Μὲ τὴ σειρά τοῦ τώρα, μι-
 λᾷ ὁ Ἄρης :

— Κ' ἐγὼ καλὰ τὰ κατάφε-
 ρα! Σωστὰ εἶχα ὑπολογίσει,
 χτυπώντας τὸν τοῖχο τῆς κατα-
 κόμβης πῶς ἦταν λεπτός ἀπὸ
 μονὸ τοῦβλο...

— Καὶ μὲ τί κατάφερες ν'
 ἀνοίξης τὴν τρύπα; ρωτᾷ πε-
 ριέργη ἡ Δανάη. Ἦταν τόσο
 σκοτάδι μὲς μᾶς χτίσαν τὸ
 ντουβάρι, ποῦ δὲν μπορέσαμε
 νὰ δοῦμε...

— Δυσκολεύτηκα πολὺ! ἀπο-
 κρίνεται ὁ μικρὸς Φαντομάς.
 Γιατὶ δὲν εἶχα ἓνα, ὁποιοδήπο-
 τε ἐργαλεῖο, γιὰ νὰ κάνω μιὸ
 ἀρχή. Νὰ ξεθεμελιώσω τὸ πρῶ-
 το τοῦβλο.

— Καὶ πῶς τὰ κατάφερες ;
 ξαναρωτᾷ τὸ Κορίτσι ;

— Μὲ τὰ νύχια μου! μουρ-
 μουρίζει. Δὲν βλέπεις τὰ δά-
 χτυλά μου πῶς κατάντησαν.

— Πωπῶ καὶ πωπωπῶ !
 κάνει ὁ Φαντεκέξ κατάπληκτος.
 Μὲ τὰ νύχια βρὲ ἀνόητε γκρέ-
 μισες τοῦ λόγου μου νὰ τὸ σω-
 ριάσω κάτω μὲ μιὰ... κουτου-
 λιά; Ἀμ' γιατί θαρρεῖς πῶς ὁ
 Θεὸς μοῦδωσε τὸ κεφάλι ; Χά,
 χά, χά!

— "Υστερα; ρωτάει ή Δανάη τόν "Αρη.

— "Υστερα, περνώντας από τὸ στενὸ ἀνοιγμα, βγήκα σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀτέλειωτους σκοτεινοὺς ὑπόγειους διαδρόμους. Κ' ἐκεῖ μεταμφιέστηκα...

— Μὰ πῶς; "Αφού δὲν εἶχες μαζί σου τὴ «Μαγικὴ βαλίτσα»;

— Ναι. "Αλλὰ εἶχα φροντίσει νὰ πάρω μερικὰ πράγματα: "Ἐνα χοντρὸ μουστάκι... "Ἐνα γένι... Καὶ τὴν πλαστικὴ καὶ διάφανη μάσκα γιὰ τὸ πρό-

σωπο... "Όσο γιὰ τὸ παντελόνι μου ποὺ γίνηκε μακρύ, ξέρεις πῶς ἔχει ἄλλο τόσο μακρὸς κρυφὰ ἀπὸ μέσα. Κι ἅμα τὸ ξεδιπλώνω μοῦ φθάνει μέχρι τὸν ἀστράγαλο!

"Ἡ Δανάη δὲν μένει ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὶς ἐξηγήσεις του :

— Καλὰ ὅλ' αὐτά... Μὰ ἐσύ, παιδί μου, φοροῦσες πούκαμισο καρρῶ, ἀσπρόμαυρο. Τώρα φορᾷς καφφὲ σκούρο. Πού βρήκες κι ἄλλαξες;

"Ο "Αρης χαμογελάει :

Ξαφνικὰ οἱ τρεῖς σύντροφοι νοιώθουν τὰ πόδια τους νὰ πατᾶνε στὸ κενό! Καὶ σὲ μιὰ στιγμή μέσα, γκρεμίζονται μὲ θαρὺ γδούπο στὸ βάθος μιᾶς στενῆς τετράγωνης, ἀλλά θαθείας παγίδας!

— Δίκηο έχει. Αυτό είχα ξεχάσει νὰ σὰς τὸ πῶ.

— Ποιό ;

— Στὸ διάστημα ποὺ ἔμενα μὲ τὸν Ντάβ Χάρμαν, εἶχα βάλει μὲ εἰδικὲς μπογιὲς τὰ πουκάμισά μου. Τὰ εἶχα κάνει δίχρωμα. . .

— Δηλαδή ;

— Νά : 'Απὸ τὴ μιὰ μεριὰ ὅλα ἦταν ἀσπρόμαυρα καρρῶ. 'Απὸ τὴν ἄλλη εἶναι μονόχρωμα. 'Αλλὰ σὲ διάφορους χρωματισμούς : "Ἀσπρα, μαύρα, καφφέ, πράσινα, μπλέ, κίτρινα, κόκκινα !

Καὶ συνεχίζοντας, κάνει ν' ἀποτελειώσῃ τὴν ἀφήγησί του :

— "Ἔτσι μὲ τὰ μουστάκια, τὰ γένεια, τὴν ἀλλαγὴ τῆς ἐπιδερμίδας τοῦ προσώπου μου, τὸ καφφέ πουκάμισο καὶ τὸ μακρὺ παντελόνι, εἶχα γίνῃ ἐντελὸς ἀγνώριστος. . .

»Ψάχνοντας λοιπόν, κατάφερα νὰ ξαναβρῶ τὴ μισάνοικτη πόρτα τῆς κατακόμβης. Νὰ μπῶ μέσα. Καὶ μὲ τὴν ἀπειλὴ τοῦ πιστολίου μου νὰ τοὺς βάλω νὰ ξαναγκρεμίσουν τὸ ντουβάρι ποὺ μόλις εἶχαν κτίσει. . .

— Καὶ τὸ πιστόλι ποὺ τὸ θρῆκες, βρὲ θηρίο; τὸν ρωτάει ἡ Δανάη.

Ὁ μικρὸς Φαντομάς χαμογελάει :

— Γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσω, ἔγινα κάτι σάν. . . πορτοφολᾶς ! Ναί. Τόκλεψα μὲ τρόπο, καὶ χωρὶς νὰ μὲ καταλάβῃ, ἀπὸ τὴν πίσω τσέπη τοῦ παντελονίου τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς ψευδοαστυνομικοὺς !

Ἡ Νέα στέκει γιὰ λίγες στιγμὲς βαθειὰ συλλογισμένη.

Τέλος μουρμουρίζει :

— 'Εν τάξει, "Ἀρη! "Ὅλα τὰ μυστήρια ἐξηγηθήκανε ! 'Εκτὸς ἀπὸ ἓνα !

— Ποιό ;

— Γιατὶ προτοῦ ξεφύγῃς ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα, δὲν μὰς ἔλεγες νὰ βγοῦμε μαζί σου; Νὰ τρέξουμε καὶ νὰ φύγουμε, ὅπως κάνουμε τώρα! 'Αλλὰ κάθῃσες τόση ὥρα καὶ μὰς δασκάλευες πῶς νὰ σοῦ μιλάμε, γιὰ νὰ μὴ φανταστούν οἱ Κατάσκοποι πὼς δὲν δρισκόσουν ἐκεῖ. . .

Ὁ "Ἀρης συμφωνεῖ :

— Σωστά! "Ὅπως ἦρθαν τὰ πράγματα, ἔτσι ὅπως λές, ἔπρεπε νὰ εἶχα κάνει. Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν ἤξερα τί κινδύνους θὰ συναντοῦσα βγαίνοντας ἔξω. Καὶ ὁμολογῶ πὼς φοβήθηκα νὰ σὰς πῶ νὰ μὲ ἀκολουθήσετε. Δὲν ἤθελα νὰ σὰς πάρω στὸ λαϊμό μου!

Ὁ Φαντεκὲς χαμογελάει πάλι :

— Καὶ νὰ ἤθελες, ἀδερφούλη μου, ἐμένα δὲν θὰ κατάφερες νὰ μὲ πάρῃς στὸ λαϊμό σου! 'Αφοῦ, ἔτσι κι ἄλλοιῶς, ἦταν ἀδύνατο νὰ βγῶ ἀπὸ τὴν τρύπα.

— Γιατί; ρωτάει μὲ ἀφέλεια ἡ Δανάη.

— Καθότι δὲν χωροῦσε νὰ περάσῃ ἡ. . . κεφάλαιό μου!

Στὸ μεταξὺ ἓνα ὀμιλῶν φῶς ἔχει ἀρχίσει νὰ ξεθοριάξῃ τὸ κατάμαυρο σκοτάδι τοῦ ὑπογείου διαδρόμου ποὺ τὰ τρία Παιδιά προχωροῦν κουβεντιάζοντας.

Τὸ Κορίτσι μαντεύει :

— Φαίνεται πὼς πλησιάζουμε στὴν ἔξοδο. Τὴ σιδερένια

πόρτα τὴν εἶχαμε παρατήσει ἀνοικτή...

— Καὶ μπαίνει ἀπ' ἔξω τὸ ... σκοτάδι τῆς νύχτας; τὴ ρωτᾷ ὁ Τζωννυτζῶν.

Ἡ Δανάη τὸν ἀποστομώνει:

— Παράξενο σοῦ φαίνεται παιδί μου; Μπορεῖ νάχη ξημερώση!

Μὰ δὲν προφθαίνει, καλὰ — καλὰ, νὰ τελειώση τὰ λόγια τῆς...

Ξαφνικὰ — ταυτόχρονα κ' οἱ τρεῖς — νοιώθουν τὰ πόδια τους νὰ πατάνε στὸ κενό! Καὶ σὲ μιὰ στιγμή μέσα, γκρεμίζονται μὲ βαρὺ γδούπο στὸ δάθος μιᾶς στενῆς τετράγωνης, ἀλλὰ θαθεῖας παγίδας.

Ὁ Φαντεκέξ μουρμουρίζει ἱκανοποιημένος:

— Ἐπὶ τέλους! Θὰ ξεκουραστοῦμε λγάκι κι ἀπ' τὸν... ποδορόδρομο!

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΠΙΣΤΟΛΙ!

Καὶ τώρα ἄς ξαναβρεθοῦμε κοντὰ στοὺς τρεῖς κατασκόπους. Οἱ δυὸ εἶναι γεροὶ κι ὁ τρίτος μὲ δεμένο τὸ δεξὶ του χέρι...

Ἀφοῦ τράβηξαν — ὅπως εἶδαμε — τὸ μοχλὸ κι ἄνοιξαν, ἀπὸ τόσο μακρυὰ, τὸ καπάκι τῆς παγίδας, βγήκαν ἀπὸ τὴν ἀπαίσια κατακόμβη τους. Κι ἄρχισαν νὰ προχωροῦν κι αὐτοὶ στὸ λαδύρινο τῶν σκοτεινῶν διαδρόμων. Βιάζονται νὰ φθάσουν κοντὰ στὴν εἴσοδο τοῦ ὑπόγειου τῆς τεράστιας βίλλας. Νὰ 'δοῦνε τ' ἀποτελέσματα τοῦ ἔργου τους.

Καθὼς θαδίζουν, σιγανοκοῦ-δεντιάζουν:

— Εἶδες τὸ παληόπαιδο πῶς μπόρεσε νὰ μᾶς ξεγελάση;

— Κι ὅχι μονάχα ν' ἀνοίξη τρύπα στὸ ντουβάρη καὶ νὰ φύγη, μὰ νὰ ξαναγυρίση μεταμφιεσμένος...

— Καὶ νὰ μᾶς πάρη τὰ πιστόλια μας! προσθέτουν οἱ δυὸ ἀπ' αὐτοὺς.

Ἀμέσως ὁμως κἀτι θυμῶνται. Καὶ συνεχίζουν στὸν τρίτο:

— Εὐτυχῶς Τόμ! Εὐτυχῶς ποὺ ἄφησε καὶ δὲν πήρε καὶ τὸ δικό σου πιστόλι! Ἔτσι θὰ ἔχουμε ἓνα ὅπλο τουλάχιστον. Ἐνὰ ἔστω, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ σκοτώσουμε κι αὐτὸν τὸ σατανὰ καὶ τοὺς δυὸ συντρόφους του!

Σὲ λίγο, τὰ τρία παγιδευμένα Παιδιά, ἀκοῦνε τὸ ποδοβολητὸ τῶν Κατασκόπων ποὺ πλησιάζουν.

Ὡσπου νά: Φθάνουν τέλος πάντω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς παγίδας.

— Λοιπόν, ποντικᾶκια μου! φωνάζει ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς. Ἔχετε ζεστασιὰ ἐκεῖ κάτω, γιὰ θέλετε νὰ σᾶς ρίξουμε βενζίνα καὶ κανένα σπέρτο ἀναμμένο; Τοὺς ἀποκρίνεται μονάχα ὁ Φαντεκέξ.

— Δὲν θαρρείσαστε. Ζεστοῦτικα εἶναι... Γιατὶ νὰ σᾶς βάζουμε σὲ κόπο!

Ὁ μεγαλειότερος ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀστυνομικοὺς, αὐτὸς μὲ τὸ δεμένο χέρι, σκύβει τώρα περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους

Καὶ φωνάζει στὸν Ἄρη, ποὺ δὲν τὸν ξεχωρίζει στὸ μισόσκοταδο!

— "Ε, ἐσύ ποὺ σοῦ πάνε τὰ μουστόκια τὰ γένεια, σὲ ρωτᾶω γιὰ τελευταῖα φορὰ : θὰ μᾶς πῆς τὸ μυστικὸ τοῦ «Νέου Μετάλλου»; Λέγε λοιπόν : Ναὶ ἢ ὄχι!

Ὁ Ἄρης μένει σιωπηλός. Δὲν καταδέχεται οὔτε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

Ὁ τραυματισμένος Κατάσκοπος ξαναρωτᾶ πιὸ δυνατὰ καὶ ἄγρια :

— Ναί, ἢ ὄχι; Πέσ' μου γιὰ νὰ ξέρω !

— Ὁχι! τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Φαντεκέξ. Νὰ μὴν ἀνησυχῇς καθόλου: ἡ ἀπάντησίς μας θὰ εἶναι... «ναί»!

Ὁ μανιασμένος ψευδοαστυνομικὸς διατάζει τώρα τὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς δυὸ συντρόφους του. Αὐτὸν ποὺ ὁ Ἄρης δὲν τοῦ εἶχε πάρει τὸ πιστόλι :

— Ἐμπρὸς Τόμ: Μὴ χασομερᾶς καθόλου. Σκότωσέ τους καὶ τοὺς τρεῖς!

Ἐκεῖνος φέρνει ἀμέσως τὸ χεῖρ του στὴν πίσω τσέπη τοῦ παντελονιοῦ. Κάνει νὰ τραβήξῃ τὸ πολυσφαίρο πλακὲ πιστόλι...

Ὅμως μὲ τὴν πρώτη ἐπαφὴ τῆς παλάμης του, καταλαβαίνει: τὸ πιστόλι του δὲν βρίσκεται ἐκεῖ. Ἔχει γίनेν ἄφαντο!

Ταυτόχρονα ἕνας δυνατὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς παγίδας. Τὸ πυρωμένο βλήμα βρίσκει στὸ πόδι τὸν τραυματισμένον Κατάσκοπο. Κι αὐτὸς, γέρνοντας, ἀρχίζει νὰ πέφτῃ μέσα στὴν καταπακτὴ.

Ὁ Ἄρης, ὁ Φαντεκέξ καὶ ἡ

Δανάη, περίμεναν τὴν πτώσι του. Καὶ μὲ σηκωμένα ψηλὰ τὰ ἔξη χέρια τους, τὸν ἀρπάζουν στὸν ἀέρα. Δὲν τὸν ἀφήνουν νὰ πέσῃ μὲ ὀρμὴ κάτω. Νὰ πάθῃ κακὸ!

Ἡ ἀρρενωπὴ φωνὴ τοῦ Ἄρη, ἀκούγεται τώρα δυνατῇ.

— "Ε, ἐσύ λεβέντη ! Ἄδικα ψάχνεις γιὰ τὸ πιστόλι σου! Μ' αὐτὸ πυροβόλησα καὶ γκρέμισα κάτω τὸν Ἀρχηγὸ σας.

Καὶ προσθέτει πανηγυρικά :

— Τώρα τὸ «ναὶ ἢ ὄχι» ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια σας. Ἦρθε στὰ δικά μας!

Ἀμέσως πετάγεται ὁ Τζωννυτζών. Συνεχίζει γιὰ λογαριασμό του :

— Τὸ λοιπὸν ἔχουμε καὶ λέμε : Μᾶς ἀνεβιδάξτετε ἄνωθεν, γιὰ θὰ κόψουμε τὴν κεφαλὰ τοῦ πιπασμένου κάθωθεν Ἀρχηγοῦ σας; Ναὶ ἢ οὐ ;

Οἱ δυὸ ψευδοαστυνομικοὶ ἔχουν ἀποτραβηχθῇ ἀπὸ τὰ χεῖλια τῆς παγίδας. Φοβοῦνται μήπως βροῦνε κι αὐτοὶ τὴν ἴδια τύχη...

Στὰ λόγια τοῦ Φαντεκέξ κανένας τους δὲν ἀποκρίνεται.

Τοὺς φωνάζει ὅμως ἀπὸ κάτω ὁ αἰχμάλωτος τῶν Παιδιῶν, τραυματισμένος ἀρχηγός τους:

— Κάντε ὅ,τι σᾶς λένε : Ἀνεβάστε με ἐπάνω. Ὑστερα βγάλτε κι αὐτοὺς ἔξω...

— Μωρ' τί μᾶς λές; τοῦ κάνει ἡ Δανάη. Πολὺ ἐξυπνος εἶσαι, μπουνταλά μου! Χά, χά, χά!

Ταυτόχρονα ὁ Ἄρης φωνάζει στοὺς κατασκόπους ποὺ βρίσκονται ψηλά.

— Ρίχτε γερό σχοινί ν' ανέβουμ' επάνω. "στερα δγάλ'τε έξω καί τόν 'Αρχηγό σας. 'Αλλοιώς δέν θά τόν χαρήτε ζωντανόν γιά πολλή ώρα ακόμα !

ΔΙΑΜΑΧΗ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Οί δυό Κατάσκοποι διστάζουν ν' αποφασίσουν. Γιατί μισούν, κατά βάθος, τόν τρίτον πού εἶναι καί ὁ 'Αρχηγός τους. "Αν τόν αφήσουν νά χαθῇ, τότε ἕνας ἀπό τοὺς δυό αὐτοὺς θά πάρῃ τὴ θέσι του. . . "Ετσι, μὲ πολὺ καλὸ μάτι θάβλεπαν τὸ θάνατό του. . .

— Ναί ἢ οὐ; τοὺς ξαναφωνάζει ἀπὸ κάτω ὁ κοντόχοντρος Κεφάλας. "Αἰντε τὸ λοιπόν : "Αποφασίστε γρήγορις γιὰτ' ἐξομε καὶ δουλειά!

— "Οχι! ἀποκρίνονται κ' οἱ δυό μαζί. Προτιμάμε νά πεθάνῃ, παρὰ νά σᾶς σώσουμε τὴ ζωή!

"Ο «'Αρχηγός» πού κοιτάται τραυματισμένος κάτω καταλαβαίνει τὸ ἐγκληματικὸ τους σχέδιο. Καὶ τοὺς φωνάζε ὀγρια :

— "Ατιμοὶ καὶ προδότες ! θά μοῦ τὸ πληρώσετε αὐτὸ ἀκριβά !

"Αμέσως ψιθυρίζει σιγὰ στὸν "Αρη :

— "Ελα παιδί μου. . . Φέρε τ' αὐτί σου κοντὰ στὰ χεῖλιά μου. Θέλω νά σοῦ πῶ κάτι. . .

"Ο μικρὸς Φαντομάς γονατίζει πλάϊ του. Κάνει ὅπως τοῦ εἶπε.

"Ο 'Αρχικατάσκοπος τοῦ

ψιθυρίζει :

— Αὐτὰ τὰ σκυλιὰ θέλουν νά μὲ σκοτώσετε Γιά νά πάρουν τὴ θέσι μου στὴν 'Οργάνωσι τῆς 'Αντικατασκοπείας. "Ενας ἀπ' αὐτοὺς νά γίνῃ ὁ 'Αρχηγός! Θέλεις λοιπόν νά καταφέρω νά πέσουν κ' οἱ δυό τους στὰ χεῖριά σας; "Ὅπως ἔπessa κ' ἐγώ;

"Ο "Αρης φοβάται καινούρια παγίδα :

— Λέγε : τί θά κάνης; τὸν ρωτᾷ ψυχρά.

— "Εγώ, τίποτα! τοῦ ἀποκρίνεται. "Εσεῖς θά κάνετε πὼς μὲ σκοτώσατε. "Ετσι, ἐκεῖνοι θά ξεθαρρέψουν καὶ θά σᾶς πετάξουν τὸ σχοινί. Σὰν βγῇτ' επάνω, ξοδεύτε δυό σφαίρες καὶ στείλτε τους στὸν "Άλλο Κόσμο. . .

"Ο "Αρης, πού ἐξακολουθεῖ νά φοβάται μήπως τοῦ στήνῃ παγίδα, τὸν ρωτᾷ :

— Κ' ἐσένα τί νά σὲ κάνουμε;

— "Ὅταν τελειώσετε μ' αὐτούς, σκοτώσατε με κ' ἐμένα. Δέν μ' ἐνδιαφέρει νά πεθάνω. Φτάνει νά τοὺς ἐκδικηθῶ.

— Σύμφωνοι! τοῦ λέει ὁ μικρὸς Φαντομάς. Μὲ τὴ διαφορά πὼς δέν θά κάνουμε πὼς σὲ σκοτώσαμε. Μὰ θά σὲ σκοτώσουμε πραγματικά.

"Ο Φαντεκὲξ πού ἔχει σκύψει κι αὐτὸς καὶ παρακολουθεῖ τὰ ψιθυρίσματά τους, ρίχνει μία ἰδέα :

— "Εγὼ λέω, μάλιστα, νά κόψουμε τὸ κεφάλι τοῦ κυρίου. Καὶ νά τὸ πετάξουμε πάνω στοὺς δυό συντρόφους του. "Ετσι, ἐλπίζω νά πιστέψουνε πὼς

Οι δυο γιγαντόσωμοι σωματοφύλακες του «Μεγάλου Άσχηγού» προχωρούν για να συλλάβουν τα δυο Παιδιά. Όμως ο Άρης κανονίζει τον ξεναν με τις δύο άτσαλένιες γροθιές του. Καί ο Φαντεκέξ τόν έβαλλον με την άεροδυναμική του κουτουλιά!

τόν έχουμε... καθαρίσει άνεπανορθώτως!

‘Ο τραυματισμένος ‘Αρχικατάσκοπος συμφωνεί με αυτό που τού είπε ο ‘Αρης.

— Ναι, παιδί μου! Κάνε όπως νομίζεις καλύτερα. Δεν με πειράζει καθόλου να σκοτώσης πρώτα έμένα. Φθάνει να μου δώσης τὸ λόγο σου πώς, σάν βγῇτ’ ἐπάνω, θά τρυπήσης, με δυὸ σφαίρες σου, τὶς καρδιές τῶν ἄτιμων συντρόφων μου!

‘Ο μικρὸς Φαντομάς πού ἀκούει τὴν ἀπάντησί του, ἡσυχάζει κάπως. Ἀρχίζει νὰ πιστεύῃ πὼς ὁ ‘Αρχηγὸς δὲν ἔχει πρόθεσι νὰ τοῦ στήσῃ παγίδα. Μονάχα ἡ δίψα γιὰ ἐκδίκησι εἶν’ ἐκείνη πού τὸν κατέχει αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Σκότωσέ με, λοιπόν! τοῦ κάνει ὁ ἀρχηγὸς τῶν Κατασκόπων.

‘Ο ‘Αρης ξανατραβάει τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ πιστόλια πού ἔχει ἐπάνω του. Κ’ ἓνας ξαφνικὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ :

— ‘Ωωωχχχ! ἀκούγεται ἓνας θαρὺς πονεμένος ἀναστεναγμὸς. Κι ἀμέσως μετὰ : ἀπόλυτη ἡσυχία.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΡΟΔΟΤΗΣ!

‘Η φωνὴ τοῦ μικροῦ Φαντομά ἀντηχεῖ τώρα με κατεύθυνσι πρὸς τὰ ἑπάνω :

— Αὐτὸν τὸν σκότωσα! Πετᾶτε μας ἓνα σχοινί νὰ βγοῦμ’ ἐπάνω... Κι ὅχι μόνο δὲν θά σᾶς πειράξω, μὰ θά σᾶς ξαναδώσω πίσω τὰ πιστόλια σας. Μονάχα τοῦ πεθαμένου θά κρατήσω...

Οἱ δυὸ ἄτιμοι Κατάσκοποι

κάνουν γρήγορα μιὰ πρόχειρη σύσκεψι : Σὲ λίγο περιμένουν νὰ φθάσῃ στὴ βίλλα ὁ μεγάλος ‘Αρχηγὸς τους. ‘Αν μάθῃ πὼς ἓνα παιδί κατάφερε νὰ τοὺς ἀφοπλίσῃ, θά τοὺς ἐκτελέσῃ ἐπὶ τόπου μετὰ τὰ ἴδια του τὰ χέρια. Πρέπει λοιπὸν νὰ ξαναπάρουν πίσω τὰ πιστόλια τοὺς με κάθε κίνδυνο. Μὲ κάθε θυσία !

‘Ετσι, ἀπομακρύνονται διαστικοί. Ξαναγυρίζουν ὅμως γρήγορα σέρνοντας μαζί τοὺς ἓνα μακρὸ γερὸ σχοινί. Κρατᾶνε τὴ μίαν ἄκρη του. Πετᾶνε τὴν ἄλλη στὸ δάθος τῆς μισοσκότεινης παγίδας...

Τὸ φῶς τῆς αὐγῆς ἔχει ἀρχίσει νὰ φωτίζῃ τὸ ὑπόγειο τῆς τραγικῆς βίλλας!

— Νά: φωνάζουν ἀπὸ ψηλά. Πισσῆτε καὶ σκαρφαλῶστ’ ἐπάνω!

‘Η Δανάη κι ὁ Φαντεκεῆς κάνουν νὰ πιαστοῦν πρώτοι. ‘Ο ‘Αρης τοὺς ἀφήνει :

— Σκαρφαλῶστε πάνω καὶ νὰ με περιμένετε! τοὺς λέει.

Πρώτῃ ἡ πανέμορφη Κοπέλλα κ’ ὕστερα ὁ κοινόχοντρος Κεφάλας, ἀρπάζονται ἀπὸ τὸ χοντρὸ σχοινί. Κ’ ἓνας - ἓνας βγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὴν καταπακτὴ.

Στὸ μεταξύ ὁ μικρὸς Φαντομάς ἔχει σκύψει στὸ αὐτὶ τοῦ «σκοτωμένου» ἀρχικατάσκοπου. Τοῦ ψιθυρίζει :

— Πᾶρε κ’ ἐσύ τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ τρία πιστόλια. Μπορεῖ νὰ σοὺ χρειαστῇ... ‘Αν καταφέρω νὰ ξεμπερδέψω με τοὺς ἐπάνω, δέσου ἀπὸ τὴ μέση με τὸ σχοινί.. Καὶ θά σὲ τραβήξω ἐγώ!

— Σ' εύχαριστώ! ψιθυρίζει το ίδιο σιγά ὁ ψευτοαστυνομικός μὲ τὰ δυὸ τραύματα: στὸ χέρι καὶ στὸ πόδι...

Καὶ συνεχίζει :

— Μὲ τὸν πυροβολισμό πούρριξες τοὺς ἔχεις κάνει νὰ πιστέψουν πῶς εἶμαι νεκρός. Ἔτσι ἰθὺς μπορέσης εύκολα νὰ τοὺς σκοτώσης... Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω αὐτὸ πού ἔκανες γιὰ μένα. Θὰ σ' εὐγνωμονῶ σ' ὁλόκληρη τὴ ζωὴ μου!

Καὶ παίρνει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἄρη τὸ πλακέ πολύσφαιρο πιστόλι...

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο ἀρπάζεται ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεμασμένο σχοινί. Καὶ σκαρφιώνει ἀργὰ πρὸς τὰ ἐπάνω...

Ὡσπου τέλος φθάνει ψηλὰ στὰ χεῖλια τῆς παγίδας. Ἐκεῖ ὅμως τὸν περιμένουν οἱ δυὸ Κατάσκοποι :

— Δώσε μας, λοιπόν, τὰ πιστόλια μας, τοῦ λένε. Ἔτσι δὲν μᾶς ἔδωσες τὸ λόγο σου;

Ὁ Ἄρης, κρεμασμένος καθὼς εἶναι, τοὺς ἀποκρίνεται :

— Φυσικά... Ἀφοῦ σὰς ἔδωσα τὸ λόγο μου!

Καὶ βιάζοντας ἀμέσως ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα πιστόλι, τὸ προσφέρει στοὺς «σωτῆρες» του.

Τὸ ἀρπάζει ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς. Κι ἀμέσως, προτείνοντας τὴν κάννη του στὸν Ἄρη, μουγγρίζει ἄγρια :

— Θὰ πεθάνης τώρα, σκύλε! Θὰ πεθάνης!

Ὁ μικρὸς Φαντομάς τοῦ ἀποκρίνεται ἀτάραχος:

— Καλὰ, ὅρ' ἀδερφέ! Γιατὶ διαζέσαι; Στάσου νὰ δώσω καὶ

τὸ ἄλλο πιστόλι στὸ συνάδελφό σου. Μονάχα ἐσύ θέλεις νὰ μὲ σκοτώσης;

Καὶ ξαναβάζοντας τὸ χέρι στὴν τσέπη του, πιάνει τὸ τελευταῖο πιστόλι πού τοῦ ἔχει μείνει. Καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη του μέσ' ἀπ' αὐτήν. Χωρὶς νὰ σκοπεύσῃ.

Καὶ νὰ: Τὸ βλήμα βρίσκει πάνω στὴν παλάμη τοῦ κακούργου. Καὶ τὸ πιστόλι, πού κρατοῦσε προτεταμένο, ξεφεύγει ἀπὸ τὸ χέρι του. Πέφτει βαρὺ κάτω στὸ δάπεδο τοῦ ὑπογείου διαδρόμου.

Ὁ Ἄρης, κρεμασμένος στὰ χεῖλια τῆς καθὼς βρίσκεται, κάνει μιὰ τελευταία προσπάθεια. Καὶ βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὴν παγίδα.

Ἀμέσως, φωνάζει ἀπὸ ψηλὰ στὸν τραυματισμένο στὸ χέρι καὶ στὸ πόδι Ἀρχικατάσκοπο. Αὐτὸν πού βρίσκεται στὸ δάθος τῆς καταποκτῆς:

— Ἔ, ἐσύ... Δέσου γρήγορα ἀπὸ τὴ μέση σου. Θὰ σὲ τραβήξω ἐπάνω!...

Σὲ λίγο ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ ἀπὸ κάτω:

— Δέθηκα!... Εἶμαι ἑτοιμος! Τράβηξέ με, καλὸ μου παληκάρη! Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὰ τόσα καλὰ πού μούχεις κάνει!...

Ὁ μικρὸς Φαντομάς ξαναβάζει τὸ πιστόλι στὴν τσέπη του. Καὶ μὲ τὰ δυὸ χέρια ἀρχίζει νὰ τραβάῃ τὸ χοντρὸ γερὸ σχοινί!

Ὡσπου τέλος τὸν βγαίνει πάνω στὰ χεῖλια τῆς παγίδας. Ἕνα τράβηγμα ἀκόμα καὶ ὁ τραυματισμένος Ἀρχικατάσκο-

πος θὰ βρεθῇ ξέω....

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή κατὶ φοβερό κι ἀναπάντεχο γίνεται

ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΝΗ ΣΤΟΝ ΚΡΟΤΑΦΟ

Ὁ Ἄρης ναιὼθῃ ξαφνικά μιὰ δυνατὴ κι ἀπότομη σπρωξιὰ. Καὶ γκρεμίζεται, μαζί μὲ τὸν Ἀρχικατάσκοπο ποὺ συγκρατοῦσε δεμένο στὸ σχοινί, κάτω στὸ δάθος τῆς παγίδας....

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς κακούργους, ἐκεῖνος ποὺ εἶχε ἀκόμα γερά καὶ τὰ δυὸ τοῦ χέρια, τὸν εἶχε σπρώξει... Τώρα ποὺ ὁ συνάδελφός του κρατοῦσε πιστόλι, δὲν εἶχαν ἀνάγκη πιὰ. Θὰ σκότωναν ἀπὸ ψηλὰ καὶ τοὺς δυὸ — τὸν Ἀρχηγό τους καὶ τὸν Ἄρη — λέγοντας πὼς εἶχαν μονομαχήσει καὶ ἀλληλοεξοντωθῇ....

Ὅμως κ' οἱ δυὸ τους ἔκαναν «τὸ λογαριασμό χωρὶς τὸν ξενοδόχο» ὅπως λέει κ' ἡ παροιμία. Γιατὶ πρὶν περάσουν λίγα δευτερόλεπτα μεγάλη συμφορὰ τοὺς βρίσκει:

Μὲ «ἀεροδυναμικὴ» κουτελιὰ τοῦ Φαντεκέξ σωριάζει ἀναίσθητον κάτω τὸν ἕναν Κατάσκοπο. Ἐνῶ ταυτόχρονα ἡ Δανάη, κτυπώντας μὲ τὸ τακούνι τοῦ παπουτσιοῦ τῆς τὸν ἄλλον, στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ, τὸν σωριάζει κι αὐτὸν ὀκνήτην πλάι στὸν πρῶτο.

— Ἐν τάξει! κάνει μὲ ἱκανοποίησι ὁ Τζωννυτζὼν Αὐτοὺς τοὺς κανόνισαμε. Τώρα μπορούμε νὰ πηγαίνομε! Ξημέρωσε κ' ἔχω ἀλλοιθωρίσει ἀπὸ τὴν νύστα!....

— Καὶ τὸν Ἄρη; ρωτάει χαμένα τὸ Κορίτσι. Θὰ τὸν ἀφήσουμε κάτω στὴν παγίδα;

— Ναί, μωρέ! Τὸν ξέχασα! μурμουρίζει ὁ Φαντεκέξ. Πρέπει νὰ τὸν βγάλουμε τὸ φουκαριά! Ἄν τὸν ἀφήσομε ἐκεῖ κάτω, θὰ πεθάνῃ. Καὶ μπορεῖ νὰ τοῦ... κακοφανῇ!

Ἀμέσως σηκώνει ἀπὸ κάτω τὸ περιστρόφο ποὺ κρατοῦσε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀναίσθητους κακούργους. Καὶ κρύβοντάς το στὴν τσέπη του, σκύβει πάνω ἀπὸ τ' ἄνοιγμα τῆς καταπακτῆς:

— Ἐ, Μικροφαντομά! φωνάζει. Δέσου γρήγορα νὰ σ' ἀνεβάσω μὲ τό.... ἀσανσέρι! Καθότι πεινάω καὶ νυστάζω, ἀδερφούλη μου!....

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή στὸ βάθος τῆς παγίδας, μιὰ φοβερὴ σκηνὴ διαδραματίζεται.

Καθὼς ἔπεσαν ὁ Ἀρχικατάσκοπος καὶ ὁ Ἄρης, ἡ τύχη θέλησε νὰ κάνῃ μιὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες παραξενιές τῆς: Ὁ μὲν τραυματισμένος — στὸ πόδι καὶ στὸ χέρι — κακούργος, δὲν παθαίνει τίποτα ἀπὸ τὴν πτώσι του... Μὰ ὁ Ἄρης, ποὺ ἔπεσε πίσω ἀπ' αὐτόν, ὄχι μονάχα δὲν κτύπησε πάνω του γιὰ νὰ σωθῇ, μὰ κατατασκάστηκε κτυπώντας τὸ σκληρὸ δάπεδο τῆς παγίδας.

Νοιώθει, ὁ ἄμοιρος, ὁλόκληρο τὸ κορμί του πονεμένο. Θαρρεῖ πὼς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ξανασηκωθῇ ποτέ!

Ἀντὶ γ' αὐτὸν ὅμως, ἀνασηκώνεται ὁ Ἀρχικατάσκοπος. Καὶ μὲ τὸ ἀριστερὸ γερό του

χέρι, τού προτείνει τὸ πιστόλι πού αὐτὸς τοῦ εἶχε δώσει :

— Πέσ' μου τὴ μυστικὴ συνταγὴ τοῦ «Νέου Μετάλλου» τὸν διατάζει. Ἀλλοιῶς θ' ἀδειάσω τὶς σφαῖρες μου στὸ κουτό σου τὸ κεφάλι!

Ο ΜΑΝΙΑΣΜΕΝΟΣ ΑΡΧΙΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

Ὁ ἄρης ξαπλωμένος ἀνάσκελα κι ἀνήμπορος καθὼς εἶνα, τοῦ ἀποκρίνεται :

— Κάνε ὅ,τι περνάει ἀπὸ τὸ χέρι σου, δειλὲ καὶ τιποτένιε ! Τὸ μυστικὸ πού ζητᾷς δὲν θὰ τὸ μάθης ποτέ!

Ὁ κακοῦργος ἀκουμπάει τώρα τὴν κάννη τοῦ πιστολίου στὸν κρόταφό του :

— Πέσ' μου το ἀμέσως ! μουγγρίζει μανιασμένος. Θὰ πυροβολήσω!

Ὁ μικρὸς Φαντομάς, μὲ τὰ λόγια του, τὸν ἐξαγριώνει ἀκόμα περισσότερο. Λὲς καὶ ἀποζητάει τὸ θάνατο. Λὲς καὶ θέλει ν' αὐτοκτονήσει :

— Εἶσαι ἓνα βρωμερὸ σκουλήκι! τοῦ λέει μὲ σφιγμένα δόντια. Κρατᾷς πιστόλι, μὰ δὲν ἔχεις τὴν καρδιὰ πού χρειάζεται γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποίησῃς!

— Θὰ σὲ πυροβολήσω! ἐπανολαδώνει οὐρλιάζοντας τώρα ὁ Ἀρχικατάσκοπος.

Ὁ ἄρης προσπαθεῖ νὰ γελάσῃ :

— Χά, χά, χά! Τὸ λὲς ἀλλὰ δὲν τὸ κάνης. Γιατὶ φοβάσαι ἄνδρε! Τὸ χέρι σου τρέμει. Τὸ δάχτυλό σου δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη!

Ὁ Κακοῦργος δὲν ἀντίχει

ἄλλο. Οἱ θανάσιμες προσβολὲς τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ Παιδιοῦ ἔχουν θολώσει τὸ νοῦ του. Τὸν ξαναρωτάει γιὰ τελευταῖα φορά :

— Θὰ μιλήσῃς λοιπόν, σκύλε ;

Ὁ μικρὸς Φαντομάς συνεχίζει τὴν προκλητικὴ τακτικὴ του.

— Δὲν ξέρω... Σκότωσέ με πρῶτα κ' ὕστερα... κουδεντιάζουμε!

Καὶ προσθέτει εἰρωνικά :

— Μὰ ἐσένα τρέμει τὸ χέρι σου... ἐσύ δὲν ἔχεις τὸ κουράγιο νὰ σκοτώσῃς οὔτε... φόβιο γαῖδαρο. Χά, χά, χά!

Ἡ ἐπιμονὴ κ' ἡ ἀνοχή τοῦ Ἀρχικατάσκοπου, ἔχουν τελειώσει πιά. Καὶ καθὼς ἔχει στηρίξει τὴν κάννη τοῦ πιστολίου του στὸ κεφάλι τοῦ ἄρη, τραβάει τὴ σκανδάλη !

— Κράκ!

Τί παράξενο ὅμως ! Οὔτε πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ, οὔτε τὰ μυαλά τοῦ ἡρωικοῦ παιδιοῦ τινάζονται στὸν ἀέρα. Ἀκούγεται μονάχα ὁ ξερός κρότος τοῦ ἐπικρουστήρα (*) πού πέφτοντας κτυπάει στὸ κενό.

— Νὰ πάρῃ ὁ Διάβολος ! μουγγρίζει, ὁ Ἀρχικατάσκοπος. Τώρα βρήκε, τὸ ρημάδι, νὰ πάθῃ ἀφλογιστία;

Καὶ μὲ βιάσι ξανατραβά, μερικὲς φορὲς ἀκόμα, τὴ σκανδάλη του.

— Κράκ... Κράκ... Κράκ...

Ὁ ἴδιος ἀδύναμος ξερός κρότος ξανακούγεται κάθε φο-

(*) Ὁ λαὸς τὸν ἐπικρουστήρα τὸν λέει «Κόκκορα».

‘Ο Ἀρχηγὸς τῶν Κατασκόπων ἀκουμπάει τὴν κάνη του πιστολίου του στὸν κρόταφο τοῦ ἀνήμερου μικροῦ Φαντομά. Εἶναι ἔτοιμος νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη καὶ νὰ τοῦ τινάξῃ τὰ μυαλὰ στὸν ἀέρα !

ρά.

‘Ο Ἄρης ξεκαρδίζεται στὰ γέλια :

— Μὰ γιὰ τόσο κουτὸ μὲ πέρασες ἡλίθιε; Φαντάστηκες λοιπὸν πὼς θάκανα τὴ βλακεία νὰ σοῦ δώσω γεμᾶτο πιστόλι ; Χά, χά, χά! Ἐννοια σου καὶ τὸ εἶχα ἀδειάσει πρὶν στὸ κάτω δῶρο!

‘Ο Κακοῦργος ἔχει ἀπομείνει ἀκίνητος, σὰ νὰ τὸν κτύπησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι. Κυττάζει τὸ τρομερὸ Παιδὶ χαμένα, ἐξακολουθώντας νὰ κρα-

τὰ προτεταμένο τὸ ἄσφαιρο καὶ ἄχρηστο πιστόλι του...

‘Ο μικρὸς Φαντομάς τὸν παρηγορεῖ μὲ σαδισμό :

— Καλὰ ντέ, μὴν κάνεις ἔτσι; Δὲν χάθηκε ὁ Κόσμος. Μπορεῖς νὰ μὲ σκοτώσης μὲ τὸ πιστόλι σου καὶ χωρὶς νάχη σφαῖρες! Χά, χά, χά! Φτάνει νὰ μὲ χτυπήσης, μερικὲς φορές, μ’ αὐτὸ στὸ κεφάλι! Μὰ τόσο ἀνίκανος εἶσαι λοιπὸν; Οὐτ’ ἔναν ἀνήμερον ἄνθρωπο δὲν μπορεῖς νὰ σκοτώσης; Χά, χά, χά !

Τὰ θολώμενα μάτια τοῦ Ἀρ-
χικατάσκοπου φωτίζονται τώ-
ρα! Βρίσκει σωστή τὴ δολοφο-
νικὴ ἰδέα ποὺ πέταξε τὸ ἴδιο
τοῦ τὸ θῦμα!

Καὶ νά: Σηκώνει ἀμέσως τὸ
ἀριστερὸ χέρι ποὺ κρατᾷ τὸ
πιστόλι. Παίρνει φόρα γιὰ νὰ
τοῦ τσακίσῃ μ' τὸ κεφάλι!

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ κατε-
βάσῃ τ' ὠπλισμένο χέρι του.

Ταυτόχρονα ὁ Ἄρης — ποὺ
στὸ μεταξὺ ἔχει συνέλθει ἀπὸ
τὴν πτώσι — τινάζει τὴν ἀ-
τσαλένια γροθιά του...

Ὁ Κακούργος δέχεται τρο-
μακτικὸ «τύπημα» στὸ πρόσωπο.
Τὸ πιστόλι ξεφεύγει ἀπὸ τὸ
χέρι του. Κι αὐτός, γέροντας
πίσω, σωριάζεται ἀνάσκειλα
μουγγρίζοντας ἀπὸ τὸν πόνο.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο
παίρνει τὸ πεσμένο πιστόλι.
Τὸ βάζει στὴν τσέπη του. Καὶ
πετιέται ὀρθός.

Ἀμέσως, σηκώνει τὸ κεφάλι
τοῦ πρὸς τὰ ἐπάνω. Φωνάζει
στὴ Δανάη καὶ τὸν Φαντεκέξ:

— «Ἐ, παδιάα! Τί κάναν;
ἐσεῖς ἐκεῖ πάνω; Τακτοποιήσα-
τε τοὺς δυὸ ἄλλους;

— Βρίσκουναι ἀναίσθητοι
κάτω! τοῦ ἀποκρίνεται ἡ Νέα.

Καὶ προσθέτει:

— «Ἄς εἶναι καλὰ τό... γο-
βάκι μου!

Ὁ Τζωνντζὼν παρεξηγιέται:

— Μπά;! Καὶ τὴν... κου-
τουλιά μου ποὺ τὴ δάξεις; Τέ-
τοια θὰ λέμε τώρα;

ΟΙ ΣΥΧΩΡΕΜΕΝΟΙ...
ΜΑΚΑΡΙΤΕΣ!

Ὁ Ἄρης ξαναπιάνεται ἀμέ-

σως ἀπὸ τὸ κρεμασμένο χοντρὸ
σχοινί. Παρ' ὅλο ποὺ ὀλόκληρο
τὸ κορμί του πονάει ἀφάνταστα
ἀκόμα, καταφέρνει νὰ σκαρφα-
λώσῃ. Νὰ δῇ, ἐπὶ τέλους, ἔξω
ἀπὸ τὴν τραγικὴ αὐτὴ παγίδα.

Ὁ Φαντεκέξ τοῦ δείχνει τὸν
ἕναν ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀναίσθητους
Κατάσκοπους:

— Αὐτὸς «πῆγε» ἀπὸ κου-
τουλιά! τοῦ ἐξηγεί.

— Κ' ἐτοῦτος ἀπὸ... γοβά-
κια!

— Πάμε νὰ φύγουμε! τοὺς
κάνει διασπικὸς ὁ Ἄρης.

Καὶ τραβώντας ἀπὸ τὸ
μπράτσο τὴ συντρόφισσά του,
κάνει νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὴν
ἔξοδο τοῦ ὑπόγειου τῆς βίλ-
λας.

— Σταθῆτε μιὰ στιγμή!
τοὺς κάνει ὁ Τζωνντζὼν. Ἔτσι
θ' ἀφήσουμε τοὺς τοὺς «συ-
χωρεμένους μακαρίτες»; Περιμέ-
νετε νὰ τοὺς... ἐνταφιάσω!

— Βλάκα! Ἀφοῦ εἶναι ζων-
τανοὶ ἀκόμα! τοῦ φωνάζει ἡ
Δανάη.

Μὰ δὲν προλαβαίνει. Μὲ δυὸ
γερεὲς καὶ γρήγορες κλωτσιές
τοῦ ὁ Φαντεκέξ, ἔχει γκρεμο-
τσακίσῃ κάτω στὴν παγίδα
καὶ τοὺς δυὸ ἀναίσθητους κα-
κούργους.

— Αἰωνία σας, ἡ μνήμη καὶ
τοῦ χρόνου νᾶσαστε καλὰ!
μουρμουρίζει πένθιμα.

Καὶ ἀκολουθώντας τὸν Ἄρη
καὶ τὴ Δανάη, γυαίνουν κ' οἱ
τρεῖς τοὺς ἔξω. Στὸν λουλου-
διασμένο κήπο τῆς βίλλας, ποὺ
φωτίζεται ἀπὸ τὶς πρῶτες χρυ-
σῆς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου!

— Γρήγορα νὰ φύγουμε ἀπὸ
ἔδω μέσα! ξαναλέει ὁ μικρὸς

Φαντομάς προχωρώντας πρὸς τὸν καγκελόφρακτο χαμηλὸ τοῖχο πού πρόκειται νὰ δρασκελίσουν...

Ὁ κοντόχοντρος Κεφάλας φαίνεται νὰ διάζεται πιδὸ πολὺ ἀπ' αὐτόν :

— Σωστά ! μουρμουρίζει. Εἶναι ὦρα γιὰ φαΐ καὶ γιὰ ὕπνο! Καὶρὸς νὰ περιδρομιάσουμε καὶ νὰ ψοφολογήσουμε !

Ὁμως ἡ Δανάη, σὰν ρωμαντική κοπέλλα πού εἶναι, κοντοστέκεται.

Ἀποθαυμάζει γιὰ λίγο τ' ἀμέτρητα πολύχρωμα λουλούδια. Ὑστερα, σκύβοντας, ἀρχίζει νὰ τὰ μυρίζει.

— Ἐλα λοιπόν! τῆς φωνάζει ὁ Ἄρης.

— Καλὲ σταθῆτε μιὰ στιγμούλα! τοῦ κάνει ἐκείνη, χωρὶς νὰ δείχνει καμμιὰ διάσι νὰ τοὺς ἀκολουθήσει.

Καὶ προσθέτει, ἀρχίζοντας νὰ κόβῃ τὰ πιδὸ ὁμορφα ἄνθη τοῦ πλουσιῦ κήπου τῆς βίλλας :

— Σταθῆτε καλὲ νὰ μαζέψω ἓνα μπουκεττάκι !

Σὲ λίγο τὸ «μπουκεττάκι» ἔχει γίνῃ μιὰ τεράστια ἀνθοδέσμη. Κι ὅμως ἡ Δανάη ἐξακολουθεῖ νὰ κόβῃ λουλούδια.

— Θάρρης λοιπόν, ἢ θὰ φύγουμε; τῆς φωνάζει, ἀγανακτισμένος τώρα, ὁ μικρὸς Φαντομάς.

— Μιὰ στιγμούλα, μιὰ στιγμούλα! ξανακάνει τὸ ἄμυαλό κ' ἐπιτόλαιο Κορίτσι. Καὶ συνεχίζει τὸ δόλεγμα καὶ τὸ κόψιμο τῶν λουλουδιῶν τῆς.

Ὡσπου τέλος φτειάχνει κάποτε τὴν ἀνθοδέσμη πού θέ-

λει :

— Ἐν τάξει... Πάμε τώρα ! μουρμουρίζει ἱκανοποιημένη. Καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος πού τὴν περιμένουν τὰ δυὸ Παιδιά.

Ὁμως τὴν ἴδια στιγμή μιὰ βαρεῖα δυνατὴ ἀνδρική φωνὴ ἀντηχεῖ σὲ προστακτικὸ τόνο :

— Ἄλτ! Ὅποιος κουνηθῇ θὰ πεθάνῃ !

Ο «ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΡΧΗΓΟΣ» ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

Ὁ Ἄρης, ὁ Φαντεκὲς καὶ ἡ Δανάη μένουν ἀκίνητοι στὶς θέσεις πού βρίσκονται. Μονάχα τὰ μάτια τοὺς γυρίζουν ἀναζητώντας τὸν ἀγνωστο πού εἶχε φωνάξει. Ὁμως κανέναν δὲν ἀιτικρῦζουν πουθενά!

Ὁ μικρὸς Φαντομάς κι ὁ Τζωνυτζῶν τραβᾶνε τὰ πιστόλια τοὺς. Ὁ πρῶτος καθυστερεῖ λίγο φάχνοντας στὴν τσέπη του.

Σχεδὸν ἀμέσως ξανακούγεται ἡ ἴδια ἄγρια φωνή :

— Πετᾶχτε τὰ πιστόλια σας! Πετᾶχτε τὰ καὶ ψηλὰ τὰ χέρια!

Ὁ Ἄρης διατάζει δυνατὰ τὸν Φαντεκὲς :

— Δὲν ἀκουσεσ δλάκα; Πέταξε λοιπόν τὸ πιστόλι πού κρατᾷς!

Καὶ τοῦ ψιθυρίζει πολὺ σιγὰ :

— Ἀδειο εἶναι. Πέταξέ το!

Ὁ Τζωνυτζῶν τὸ πετᾷ μετὰ περιφρόνησι, μουρμουρίζοντας :

— Αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶναι ἄδειο! Ἡ κεφάλαι μου ὅμως εἶναι γεμάτη. Γεμάτη ἀπὸ... κουτουλιές!

Ἀμέσως καὶ ὁ Ἄρης κάνει

τὸ ἴδιο. Πετάει κι αὐτὸς πέρα τὸ πιστόλι του.

— Ψηλά τὰ χέρια, εἶπα! ξαναφωνάζει ἡ θαρραλέα φωνὴ τοῦ Ἀγνωστοῦ.

Ὁ μικρὸς Φαντομάς σηκώνει τὰ δικά του. Καὶ φωνάζει ἐπιτακτικὰ στὸν Φαντεκέξ :

— Σήκωσε τὰ χέρια σου, ἡλίθιε! Δὲν ἀκούς λοιπόν;

Ὁ κοντόχοντρος Κεφάλας τὰ σηκώνει, μουρμουρίζοντας δυσσερευμένως :

— Ὡχου πιά! Δέησι θὰ κάνουμε πρωῒ - πρωῒ;

Σχεδὸν ἀμέσως ὅμως τὸ μάτι τοῦ παίρνει τὴ Δανάη ποὺ στέκει σὰν χαμένη μετὰ τὴν τεράστια ἀνθοδέσμη στὴν ἀγκαλιά. Τὴ συμβουλεύει :

— Πετάξέ τη κάτω, ἀδερφούλα μου καὶ δεῖξε μὲ τὰ χεράκια σου τὸν οὐρανὸ!

Ἡ Νέα κάνει ὅπως τῆς λέει. Ὅμως χωρὶς νὰ πετάξῃ καὶ τὸ μπουκέττο. Σηκώνει τὰ χέρια κρατώντας κρατώντας πάντα τὴ μεγάλη φανταχτερὴ ἀνθοδέσμη τῆς.

.....

Ὁ κήπος τῆς βίλλας εἶναι περιτοιχισμένος ἀπὸ χαμηλὸ ντουβάρι ὡς ἓνα μέτρο ὕψος. Ποὺ πάνω σ' αὐτὸ ἔχουν καρφωθῇ καλλιτεχνικὰ σιδερένια κάγκελα.

.....

Καὶ νά: Μόλις τὰ τρία Παιδιά σηκώνουν τώρα τὰ χέρια τους, ἔξω ἀπὸ τὸν καγκελωτὸ μανδρότοιχο ξεπετιέται ὀρθὸς

ἓνας μικρὸσωμος Ἀνδρας μὲ ἄγρια χαρακτηριστικά... Σίγουρα θὰ εἶναι ὁ «Μεγάλος Ἀρχηγός» τῶν Κατασκοπῶν. Αὐτὸς ποὺ περίμεναν καὶ φοβόντουσαν οἱ ψευδοαστυνομικοί.

Ταυτόχρονα ξεπετιέγονται πλάι του κι ἄλλοι δύο, γιγαντόσωμοι ἄνδρες. Τύποι κακοποιῶν.

Εἶναι φανερὸ πὼς κ' οἱ τρεῖς τους — μόλις ἄκουσαν νὰ βγαίνουν στὸν κήπο τὰ Παιδιά — πρόλαβαν νὰ σκύψουν καὶ νὰ καμουφλιστοῦν πίσω ἀπὸ τὸ χαμηλὸ κτιστὸ ντουβάρι τοῦ καγκελωτοῦ μανδρότοιχου...

Ἀπ' ἐκεῖ μιλοῦσε καὶ φώναζε ὁ «Μεγάλος Ἀρχηγός». Χωρὶς νὰ φαίνεται οὔτε αὐτός, οὔτε κ' οἱ δύο σωματοφύλακες του.

Ἐκεῖνος τοὺς διατάζει τώρα :

— Πηδῆστε μέσα... Καὶ πιᾶστε τοὺς δυὸ ἀρσενικοὺς. Κάποιοις ἀπ' αὐτοὺς θάναι ποὺ ξέρει τὸ μυστικὸ τοῦ «Νέου Μετάλλου».

Οἱ δυὸ γιγαντόσωμοι κακοποιοὶ θρίσκωνται μ' ἓνα πήδημα πάνω στὸν μανδρότοιχο. Καὶ μὲ τὴν ἴδιαν εὐκολίᾳ δρασκελίζουν τὰ σιδερένια κάγκελα. Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς προχωρεῖ πρὸς τὸν Ἀρῆ. Ὁ ἄλλος πρὸς τὸν Φαντεκέξ. Κ' οἱ δύο τους, ὅπως καὶ ἡ κοπέλλα, στέκουν μὲ τὰ χέρια σηκωμένα ψηλά!

Οἱ στιγμὲς ποὺ περνᾶνε εἶναι ἀφάνταστα τραγικές!

Καὶ νά: Καθὼς οἱ δυὸ γιγάντιοι σωματοφύλακες τοῦ «Μεγάλου Ἀρχηγοῦ» φθάνουν — σχεδὸν ταυτόχρονα — κον-

τὰ στὰ δυὸ Παιδιά, κᾶτι ξαφνικὸ κι ἀπίστευτο γίνεται :

ΚΟΥΤΟΥΛΙΑ ΑΕΡΟΔΥΝΑΜΙΚΗ !

Πρῶτος ὁ ἀδάμαστος Ἄρης, καθὼς κρατᾷ σηκωμένα τὰ χέρια, σφίγγει τῆς ἀτσαλένιες γροθιές του. Καὶ τὶς κατεβάζει μὲ τρομακτικὴ ὀρμὴ καὶ δύναμι πάνω στὸ κεφάλι τοῦ κακοποιοῦ ποῦ ἔχει σταθῆ ἀντίκρου του!

Ἐκεῖνος σωριάζεται κάτω μουγγρίζοντας σὰν λαβωμένο θερίο...

Τὴν ἴδια στιγμή κι ὁ Φαντεκέξ τινάζεται σὰν βολίδα στὸν ἀέρα πρὸς τὸ μέρος τοῦ γιγαντώσωμου σωματοφύλακα ποῦ πλησιάζει. Καὶ τὸ σιδερένιο κι ἄθραυστο κεφάλι του κτυπάει μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ στὸ πρόσωπο τοῦ ἀντιπάλου.

Ἐκεῖνος σωριάζεται ἀμέσως κάτω, σφαδάζοντας σὰν σφαγμένο γουρούνι !

— Ἀμάν, κᾶτι ἀτομικὲς κουτουλιές ποῦ βαρῶ, ἀδερφοῦλη μου! κάνει καμαρώνοντας ὁ κοντόχοντρος Κεφάλας!

Ὁ Ἄρης κι ὁ Τζωννυζών ἀρπάζουν ἀμέσως ἀπὸ κάτω τὰ πιστόλια τους. Καὶ τὸ βάζουν στὰ πόδια ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρὰ τοῦ κήπου γιὰ νὰ πη-

θήσουν τὰ κάγκελα. Φυσικὰ ὁ Ἄρης τραβάει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴ Δανάη, ποῦ ἐξακολουθεῖ νὰ κρατᾷ σηκωμένη ψηλὰ τὴν τεράστια ἀνθοδέσμη της.

Ὅμως ὁ «Μεγάλος Ἀρχηγὸς» ποῦ βρίσκεται ἀπ' ἐξω, ἔχει κιῶλας βγάλει τὸ πιστόλι. Πυροβολεῖ καὶ οἱ σφαῖρες του σφυρίζουν ἀπαίσια γύρω στὰ κεφάλια τῶν ἁμοιρῶν Παιδιῶν.

Εὐτυχῶς οἱ τρεῖς σύντροφοι προφθαίνουν νὰ τρυπώσουν μέσα στὸ ἀνοικτὸ γκαράζ τῆς μυστηριώδους βίλλας. Καὶ νὰ ταμπουρωθοῦνε μέσα σ' αὐτό...

Ὁ Ἄρης βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ φούχτα σφαῖρες. Τὶς δίνει στὸν Φαντεκέξ.

— Γέμισε τὸ πιστόλι σου! τοῦ λέει. Εἶναι ἄδαιο.

Ὅμως στὸ μεταξύ καὶ οἱ δυὸ γιγαντώσωμοι σωματοφύλακες ἔχουν συνέλθει. Βλέπουν πῶς τὰ παιδιά κρύφτηκαν στὸ γκαράζ. Καὶ ταμπουράνονται κι αὐτοὶ σὲ κατᾶλληλα σημεία τοῦ κήπου.

Ὁ «Μεγάλος Ἀρχηγὸς» τοὺς φωνάζει ἄγρια ἀπ' ἐξω :

— Βαρᾶτε τους! Σκοτώστε τα τὰ σκυλιά! Ἄν βγοῦνε ζωντανοὶ ἀπὸ δῶ μέσα, θὰ σκοτώσω ἐγὼ ἐσᾶς!

Οἱ δυὸ Σωματοφύλακες πυροβολοῦν πρὸς τὴν ἀνοικτὴ πόρ-

τα καὶ τὸ μικρὸ παραθυράκι τοῦ γκαράζ.

Ταυτόχρονα, μέσα σ' αὐτό, ὁ "Ἀρης λέει στὸν Τζωννυζών :

— Πρόσεξε καλά: Τὰ πιστόλια θὰ τὰ χρησιμοποιοῦσουμε μονάχα γιὰ ν' ἀμυνθοῦμε. Μονάχα γιὰ νὰ καταφέρουμε νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ 'δῶ μέσα... Δὲν πρόκειται λοιπὸν νὰ χτυπᾶμε στὸ ψαχνό. Οἱ σφαῖρες μας θὰ εἶναι μονάχα γιὰ ἐκφοβισμό ! Ἐκτὸς ἂν βρεθοῦμε σὲ μεγάλη ἀνάγκη!

Καὶ τοῦ ἐπαναλαβαίνει τονίζοντας :

— "Ἀκουσες, Φαντεκέξ; Θὰ πυροβολήσουμε στὸ ψαχνό, μονάχα σὰν βρεθοῦμε σὲ μεγάλη ἀνάγκη; Κατάλαβες ;

— Κατάλαβα! μουρμουρίζει ὁ Κεφάλας. "Ὁμως πολὺ φοβᾶμαι πὼς γρήγορα θὰ βρεθῶ σὲ πολὺ μεγάλη ἀνάγκη!

Ὁ "Ἀρης οὔτε κἂν προσέχει τὶς σαχλαμάρες ποὺ συνεχῶς λέει ὁ Τζωννυζών.

Εἶναι ἄλλωστε ἀπασχολημένος μὲ τὴν ἀντιμετώπισι καὶ τὸν ἐκφοβισμό τῶν δυὸ Κακοποιῶν ποὺ πυροβολοῦν στὰ στραβά τὸ γκαράζ.

"Ετσι, ἀνασηκώνοντας λίγο τὸ κεφάλι του, καθὼς βρίσκειται σκυμμένος κάτω ἀπὸ τὸ μικρὸ παραθυράκι, βλέπει τὴ θέσι

ποῦ ἔχει ταμπουρωθῇ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακες. Διακρίνει ὅμως μονάχα ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ πρόσωπο καὶ τὴ ρεμπούπλικο ποὺ φοράει στὸ κεφάλι.

Ὁ μικρὸς Φαντομάς εἶναι ἄφθαστος σκοπευτής. Ὁ μακαρίτης ἀστυνομικὸς πατέρας του ἀπὸ πολὺ μικρὸ τὸν εἶχε γυμνάσει στὴ σκοποβολή. Ὁνειρευόταν νὰ κάνῃ τὸ γιό του σὰν μεγαλώσῃ ἕναν ἱκανὸ καὶ ἄξιο ἀστυνομικὸ τῆς "Εφ Μπὴ "Αἷ.

Καὶ νά: Γυρίζει ἀμέσως τὴν κἀννη τοῦ πιστολιοῦ του πρὸς αὐτόν. Καὶ χωρὶς, καλὰ - καλὰ, νὰ σημαδέψῃ, τραβάει τὴ σκανδάλη.

Δυνατὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ. Ἡ σφαῖρα, διασχίζοντας τὸ κενό, βρίσκει ἀκριβῶς στὴ μέση καὶ στὸ ἐπάνω μέρος τὴ ρεμπούπληκα τοῦ Σωματοφύλακα. Τὸ καπέλλο τινάζεται ἀμέσως πρὸς τὰ πίσω. Καὶ ξεφεύγοντας ἀπὸ τὸ κεφάλι του πέφτει τρία - τέσσερα δῆματα μακρυά...

Ὁ γιγαντόσωμος "Ἄνδρας τὰ χάνει γιὰ μιὰ στιγμή. Ἀμέσως ὅμως συνέρχεται. Καὶ παίρνοντάς το σὲ μεγάλη προσβολή, ξεπετιέται ἀπὸ τὴν κρυφώνα του. Ἀρπάζει τὸ τρύπιο

ἀπὸ τῆ σφαίρα καπέλλο. Τὸ ξαναβάζει στὸ κεφάλι του καὶ κάνει νὰ ξαναγυρίση.

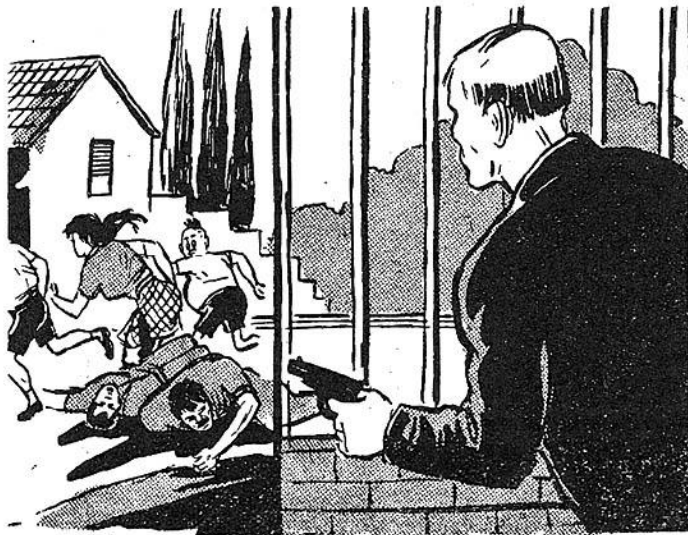
Ὅμως δεύτερος πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ. Καὶ γιὰ δεύτερη φορὰ ἡ ρεμπουλικὰ τινάζεται στὸν ἀέρα.

Μὲ λύσσα ὁ Σωματοφύλακας ἀδειάζει τὶς σφαῖρες τοῦ πιστολίου του πρὸς τὸ μικρὸ παραθυράκι τοῦ γκαράζ. Ὅμως καὶ νένα ἀποτέλεσμα.

Η «ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΑΓΚΗ»

Ὁ Ἄρης κρυφοκυττάζει τὴν τὸν ἄλλον γιγαντόσωμον ἄνδρα. Κι αὐτὸς βρίσκεται ταμπουρωμένος πίσω ἀπὸ μιὰ τεράστια μαρμαρένια γλάστρα τοῦ κήπου τῆς πλούσιας βίλλας...

Δὲν φαίνεται τίποτ' ἀπ' αὐτόν. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ τὸ πιστόλι ποὺ ἔχει προ-

Ὁ Ἄρης, ἡ Δανάη καὶ ὁ Φαντεκέξ, παρατᾶνε κάτω τοὺς δυὸ γιγαντόσωμους σωματοφύλακες. Τρέχουν, ὅσο μπορούν πρὸς γρήγορα, γιὰ νὰ ξεφύγουν. Ἐνῶ ὁ «Μεγάλος Ἀρχηγός» τοὺς κυνηγᾷ μὲ τὶς σφαῖρες τοῦ πιστολίου του

τίνει πρὸς τὸ γκαράζ, ἕτοιμος νὰ τραβήξῃ τὴν σκανδάλη.

Ὁ μικρὸς Φαντομάς, καὶ πάλι χωρὶς νὰ πολυσκοπεύσῃ, πυροβολεῖ...

Ἡ σφαῖρα τοῦ κτυπάει πάνω στὸ πιστόλι τοῦ ταμπουρωμένου ἀντίπαλου. Καὶ τ' ὄπλο ξεφεύγει ἀπὸ τὸ χέρι του. Τινάζεται κι αὐτὸ πέρα!

Τρελλὸς ἀπὸ λύσσα καὶ ὁ δεῦτερος Σωματοφύλακας, τὸ ξαναρπάξῃ γρήγορ' ἀπὸ κάτω. Κι ἀδειάζει τὶς σφαῖρες τοῦ πρὸς τὸ μικρὸ παραθυράκι. Χαμένα ὅμως πάνε καὶ τὰ δικά του βλήματα!

Ἡ Δανάη φαίνεται νὰ στεναχωριέται πού δὲν ἔχει κι αὐτὴ πιστόλι γιὰ νὰ πάρῃ μέρος στὸ πανηγύρι πού γίνεται...

Ὁ Φαντεκὲς δείχνει μὲ τὶς κινήσεις του πὼς διάζεται. Πὼς ἀδημονεῖ...

— "Ε, Μικροφαντομά! φωνάζει στὸν Ἀρη. Θὰ τελειώνομε καμμιά φορὰ; Τοῦ λόγου δὲν μπορῶ νὰ περιμένω ἄλλο... Καταλαβαίνεις τί ἐννοῶ;

Στὸ μεταξὺ ὁ «Μεγάλος Ἀρχηγός» τῶν Κατασκόπων πού βρίσκεται ἀπ' ἔξω, ἔρχεται τώρα, μπουσουλώντας πλάϊ στὸ μανδρότοιχο, ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ κήπου πού βρίσκεται τὸ γκαράζ.

Ὁ κοντόχοντρος Κεφάλας τὸν βλέπει πρῶτος καθὼς ἀνασηκώνεται γιὰ νὰ τοὺς πυροβολήσῃ πισώπλατα. Καὶ προφθαίνει νὰ τοῦ στείλῃ μία σφαῖρα μὲ τὸ πιστόλι του.

Ὁ Ἀρχικατάσκοπος τὴ δέχεται στὰ στήθια. Καὶ σωριάζεται κάτω οὐρλιάζοντας σπαρακτικὰ:

— Βοήθειαια! Πεθαίνωωω!

— Κοκοῦργε! φωνάζει ὁ Ἀρης στὸν Κεφάλ. Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴν πυροβολήσῃς παρὰ μόνο ἄν...

Ὁ Φαντεκὲς δικαιολογίεται:

— Μὰ βρίσκομαι σὲ μεγάλη «ἀνάγκη», τοῦ λέει. Δὲν ἀκούς τ' ἀντερά μου πὼς γουργουρίζουνε; Ἄν δὲν τρέξω γρήγορα στὸ «Μέρος», θὰ τὴν πάθω ἀπ' αὐτὸ μου τὴ λαχτάρα! Κατάλ...

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ. Γιατὶ μιὰ φοβερὴ γροθιά τοῦ Ἀρη τὸν τινάζει στὸν ἀντικρινὸ τοῖχο τοῦ γκαράζ!

Αὐτὸ ἦτανε!

Στὸ σημεῖο πού κτύπησε μὲ ὀρμὴ ὁ Τζωννυτζών, βρίσκόταν μὰ κρυφὴ πόρτα. Πού καθόλου δὲν ξεχώριζε πάνω στὸ ντουβάρι. Ὅμως τώρα, μὲ τὴ μεγάλη πίεσι πού δέχτηκε, ὑποχωρεῖ. Ἀνοίγει διάπλατα. Ὁ κοντόχοντρος κεφάλας μὲ τὴν ὀρμὴ πού εἶχε, χάνεται στὸ βάθος

της...

— Τί νάν' ἐκεῖ; ἀναρωτιέται ὁ μικρὸς Φαντομάς.

Καὶ τραβάει ἀπὸ τὸ μπρά-
τσο τὴ συντρόφισσά του :

— Πᾶμε κ' ἐμεῖς, Δανάη. Μπορεῖ νὰ εἶναι κανένα κρυφὸ πέρασμα. Νὰ ξεφύγουμε' ἔξω ἀπ' αὐτὴ τὴν καταραμένη βίλ-
λα...

ΤΟ ΚΕΛΛΙ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Καὶ δρασκελίζοντας μὲ βιάσι
τὴ μικρὴ ἀπόστασι πὺ τοὺς
χωρίζει ἀπὸ τὴν ἀνοιγμένη κρυ-
φὴ πόρτα τοῦ τοίχου, περνᾶνε
γρήγορα μέσα.

Πέτρινα σκαλοπάτια ξεκι-
νᾶνε ἀμέσως μετὰ ἀπ' αὐτὴν.

Ὁ "Ἀρης καὶ ἡ Δανάη ἀρ-
χίζουν νὰ κατεβαίνουν. Μὰ ὅ-
σο προχωροῦν, τόσο βυθίζονται
καὶ στὸ σκοτάδι.

Λίγο πιδὶ κάτω συναντᾶνε
καὶ τὸν Φαντεκέξ. Κάθεται μα-
ζεμένος' στὴν ἄκρη ἑνὸς σκα-
λοπατιοῦ.

— Γκρεμοσακίστηκα, ἀδερ-
φέ μου! μουρμουρίζει παραπο-
νιάρικα. Σὰν καρπούζι κατρακύ-
λισα ὡς ἐδῶ κάτω!...

— "Επαθες τίποτα; τὸν ρω-
τᾶνε ἀνήσυχοι οἱ δυὸ Νέου.

— Καὶ δέβαια! τοὺς ἀποκρί-
νεται. Τὴν μισοέπαθα τὴ.....

λαχτάρα ποὺ λέγαμε!...

Ὅλοι μαζί τώρα συνεχίζουν
νὰ κατεβαίνουν τ' ἀτέλειωτα
σκαλοπάτια...

Ὡσπου τέλος φθάνουν πάλι
σ' ἕναν σκοτεινὸ ὑπόγειο διά-
δρομο....

— Παῦ διάβολο θὰ βρεθοῦμε
πάλι; ἀναρωτιέται ὁ "Ἀρης.

Ἡ Δανάη ἔχει ἀρχίσει νὰ
χάνη τὸ ἡθικὸ της:

— Πολὺ φοβᾶμαι πὼς αὐ-
τὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ βγοῦμε ζων-
τανοὶ ἀπὸ 'δῶ μέσα....

Ὁ Φαντεκέξ κουνάει σκεπτι-
κὸς τὴν κεφάλα του, μουρμου-
ρίζοντας:

— Τὸ πᾶν εἶναι νὰ βγοῦμε
ἀπὸ 'δῶ μέσα. Ὅσο γιὰ ζων-
τανοὶ ἢ πεθαμένοι, αὐτὸ..... δὲν
ἔχει σημασίαν!

Οἱ τρεῖς σύντροφοι προχω-
ροῦν γιὰ λίγο ὀκόμα στὸν σκο-
τεινὸ διάδρομο....

Τέλος ὁ διάδρομος αὐτὸς στα-
ματάει μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα.
Απὸ τὶς χαραμάδες τῆς φαίνε-
ται πὼς τὸ δωμάτιο, πίσω ἀπ'
αὐτὴν, εἶναι φωτισμένο.....

Ὁ "Ἀρης δοκιμάζει νὰ τὴν
ἀνοίξη. Διαπιστώνει ὅμως γρή-
γορο πὼς εἶναι γερὰ κλειδαμπα-
ρωμένη.

Ἀμέσως ἀπομακρύνεται, κα-
να δυὸ βήματα γιὰ νὰ πάρη
φόρα. Καὶ κτυπῶντας τὸν δεξιὸ

του ὧμο με ὀρμή καὶ δύναμι
τὴν ξεθεμελιώνει. Μιά ἀκόμα
γερὴ κλωτσιά του καὶ ἡ κλει-
δαμπαρωμένη πόρτα γκρεμίζε-
ται πρὸς τὰ μέσα με δυνατό
πάταγο·

Τὰ τρία Παιδιά μπαίνουν ἀ-
μέσως στὸ φωτισμένο ἐσωτερι-
κὸ τοῦ δωματίου....

Καὶ νά: Τὰ μάτια τους ἀ-
νοιγουν διάπλατα ἀπὸ τρόπο
καὶ φρίκη. "Ενα ἐπιφώνημα δέ-
ους ξεφεύγει ἀπὸ τὰ στήθεια
τῆς Δανάης :

— Θεέ μου!

Σὲ μιὰ γωνιά τῆς μικρῆς
αἵθουσας βρίσκεται ἕνα πα-
λὸ καὶ σκουληκοφαγωμένο φέ-
ρετρο. Σὰ νὰ τόχαν ξεθάψῃ
ἀπὸ κάποιον τάφο... Καὶ πάνω
σ' αὐτὸ κάθεται ἕνα τρομακτι-
κὸ ἀνθρώπινο πλᾶσμα.

Ὁ "Αρης, ἡ Δανάη κι ὁ Φαν-
τεξὸς νοιώθουν στὴ θέα του
κρύο ρίγος νὰ διατρέχῃ τὰ κορ-
μιά τους.

Εἶναι ἕνα μισολυωμένο πτώ-
μα ἀνθρώπου. Ποτέ, οἱ τρεῖς
σύντροφοι, δὲν εἶχαν ἀντικρῦσει
τόσο ἀνατριχαστικὸ κι ἀποκρου-
στικὸ θέαμα!

"Ομως τὸ πτώμα αὐτὸ φαί-
νεται πὼς ἔχει ζωὴ ἀκόμα μέ-
σα του. Γιατί, μόλις ἀντικρῦ-

ζει τὰ Παιδιά, ἀνασταλεύει...
Καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ σηκωθῇ...

Προχωρεῖ τρικλίζοντας πάνω
στὰ σκελετωμένα πόδια του.
Φθάνει κοντὰ στὸν "Αρη ποὺ
βρίσκεται λίγο πιὸ μπροστὰ ἀ-
πὸ τὴ Δανάη καὶ τὸν Φαντε-
κέξ.

"Απλώνει τὰ κοκκαλιάρικα
χέρια του γιὰ νὰ τὸν ἀγκαλιά-
σῃ. Ἐνῶ ἀπὸ τὰ κούφια του
στήθεια δγαίνει βραχνὴ καὶ ὑ-
πόκωφη φωνή :

— "Ηρθες λοιπὸν Χάρε ;
"Ηρθες ἐπὶ τέλους νὰ πάρῃς
τὴν ψυχὴ μου;

"Η Δανάη νοιώθει ἀφάνταστη
φρίκη βλέποντας τὸ τρομακτι-
κὸ ζωντανὸ πτώμα ν' ἀγκαλιάζῃ
τὸν ἀγαπημένο της σύντροφο.

— Μήνηη! ξεφωνίζει σπαρ-
κτικὰ σὰ νὰ σφίγγουν δυὸ χέ-
ρια τὸ λαιμό της!

Καὶ χύνεται σὰν τρελλὴ πά-
νω στὸν Βρυκόλακα. Ζητάει νὰ
σπαράξῃ με τὰ νύχια της.

"Ομως ἀλλοίμονο! Τὴν ἴδια
στιγμὴ γρήγορα ἀνθρώπινα
ποδοβολητὰ ἀκούγοντα νὰ πλη-
σιάζουν στὸ τραγικὸ αὐτὸ κελ-
λὶ τοῦ ζωντανοῦ Νεκροῦ.

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΕΛΟΣ

Κανένας δέν πρέπει νά χάση

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ

τὴν πιὸ συναρπαστικὴ καὶ καταπληκτικὴ περιπέτεια

«ΓΚΡΑΝ ΓΚΙΝΙΟΛ»

ἀπ' ὅσες ἔχετε διαβάσει μέχρι σήμερα, με τὸν τίτλο :

"Ο ΧΑΡΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ,"

καὶ ποὺ τὴν ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Πλοκή, δράσις, τρόμος, φρίκη, ἀγωνία, μυστήριο!

ΘΑ ΠΙΑΣΤΗ Η ΑΝΑΠΝΟΗ ΣΑΣ

διαβάζοντας τὴν ἀριστουργηματικὴ αὐτὴ ἱστορία τοῦ
τοῦ μοναδικοῦ στὴν Ἑλλάδα περιοδικοῦ

"ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ,"

Διαβάστε ὅλοι τὴν ἐρχόμενη Τρίτη τὴν 7η περιπέτεια :

"Ο ΧΑΡΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ,"

Κι ἂν σᾶς ἀρέση, συστήστε τὴ καὶ στοὺς φίλους σας.

"ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ,"

Είναι ο τίτλος της
ΕΚΑΤΟΣΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ

περιπέτειας του μοναδικού περιοδικού Ζούγκλας που κυκλοφορεί στην Ελλάδα.

Συγγραφέας ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Διαβάστε όλοι :

"ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ,"

ΠΟΤΕ ΑΛΛΟΤΕ

δεν έχετε χαρή μιὰ τόσο καταπληκτική και συναρπαστική περιπέτεια.

ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΠΛΟΚΗΣ, ΔΡΑΣΕΩΣ, ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Κυκλοφορεί κάθε Τρίτη.

Συγγραφέας : ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ. Βερανζέρου
26β 'Αθήναι.

Έκδοτης : ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ.

Έκδοτ. Οίκος «'Αγκυρα» Πειραιώς 18. — 'Αθήναι.

Σημ. Αί έπιστολαί δέον ν' άπευθύνωνται εις τόν Συγγραφέα. Τα χρηματικά έμβάσματα καί αί παραγγελίαι εις τόν έκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΤΧΟΣ 6.

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.

"ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ,"

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΔΡΑΣΕΩΣ, ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

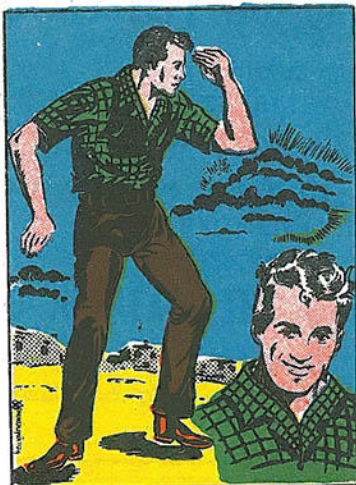
Τις γράφει Ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ο «ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ»

Κυκλοφορεί
κάθε Τρίτη

Ο «ΓΚΑΟΥΡ- ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφορεί
κάθε Πέμπτη

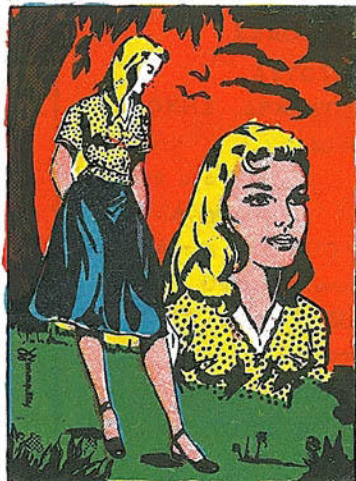

Α'. ΣΕΙΡΑ

- 1) Ο ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΠΥΡΓΟΥ.
- 2) Η ΝΕΚΡΗ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ.
- 3) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ.
- 4) Ο ΑΠΑΓΩΓΕΑΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ.
- 5) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ.
- 6) ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΕΝΟΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥ.
- 7) Ο ΧΑΡΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ.
- 8) Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ.

(ΚΑΙ ΕΠΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

Ο ΑΡΗΣ

Η ΔΑΝΑΗ

Ο ΦΕΝΤΕΚΕΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ", ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛΕΦ. 523.894